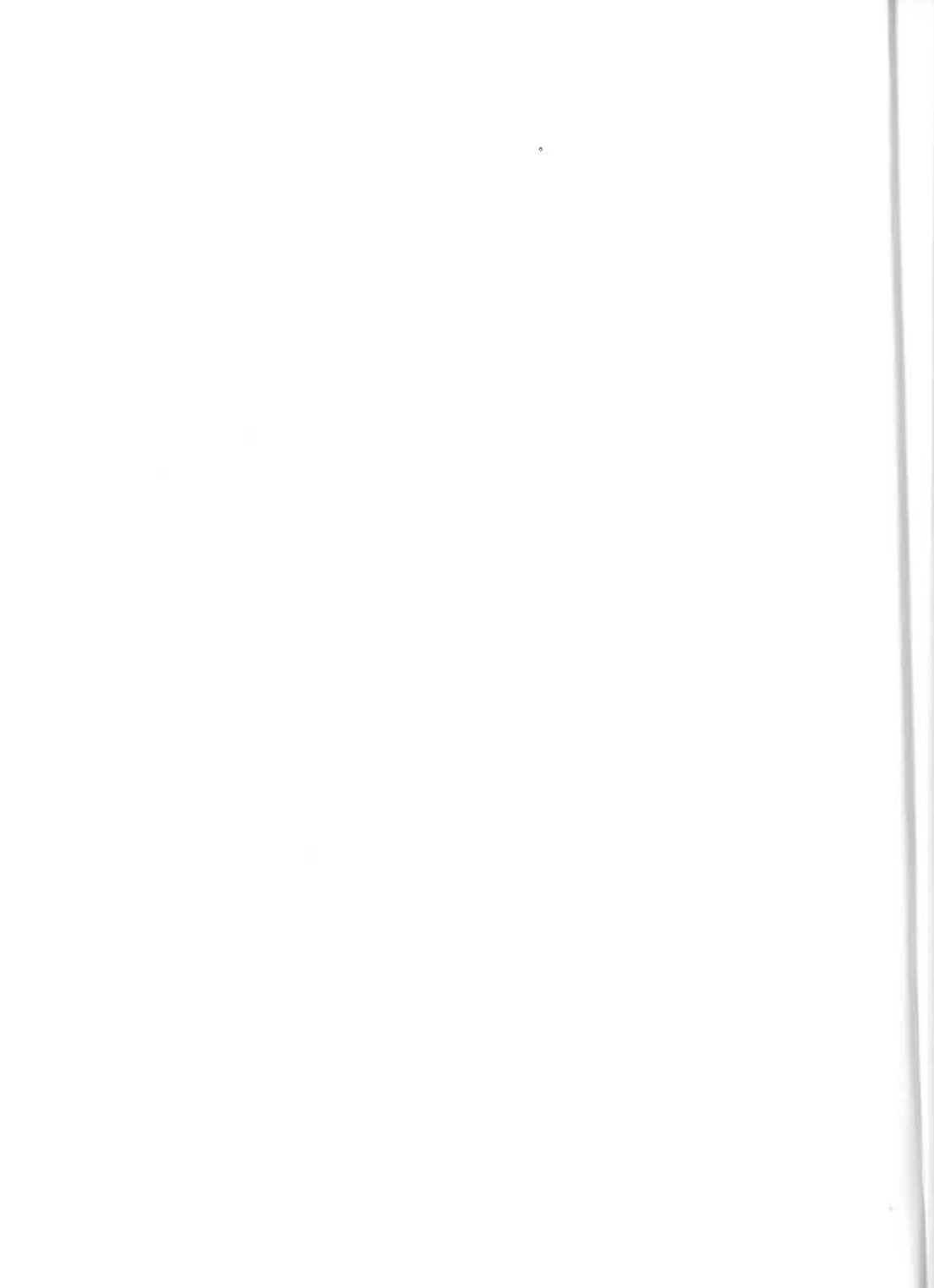

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ
Ο ΑΛΕΟΥΤΗΣ,
Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ
Ο ΑΛΕΟΥΤΗΣ,
Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

(Αφηγηματική βιογραφία)

© Συγγραφή
μοναχῆς ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς
Παναγίας Βαρνάκοβας
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος
Εὐπάλιο - Δωρίδος
Τ.Κ. 33056
Τηλ.: 0634/51030

1997

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΕΟΥΤΟΥ

Ἦχος α' (Τῆς ἐρήμου πολίτης)

Τῆς Ἀλάσκας τό κλέος, Ἀλεούτων τό καύχημα, Πέτρον Νεομάρτυρα θεῖον ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν· ὡς σέ-
λας πολικόν γάρ ἐν νυκτί, διέλυσεν αἰρέσεως ἀγλύν,
μαρτυρίῳ ἐκκοπῆς τε χειρῶν ποδῶν, Ὁμολογίας στέφα-
νος· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἐνισχύ-
σαντι, δόξα τῷ ταπεινώσαντι διά σοῦ ψεύδους τήν
ἔπαρσιν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέσα στό μικρό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, μέσα στήν παγκόσμια Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἐκκλησία, εἶναι πολύ ὁμορφο ἀλλά καί σωστό καί ὠφέλιμο νά γίνουν γνωστοί καί νά τιμῶνται οἱ Ἅγιοι τῆς κάθε Ὁρθόδοξης χώρας καί στίς ὑπόλοιπες.

Αὐτό εἶναι πνευματικός πλοῦτος, εἶναι ἀληθινή χαρά, εἶναι δόξα τοῦ Κυρίου, εἶναι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι πραγματική συνάντηση τῶν πιστῶν.

Τά μεγάλα ἀστέρια τ' οὐρανοῦ μέ τά ὀνόματα πού τούς ἔδωσαν οἱ ἀστρονόμοι, τά γνωρίζουν ὅλοι οἱ λαοί. Τά ἀστέρια τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ἐκκλησίας, τούς Ὁσίους, τούς Μάρτυρες, Νεομάρτυρες, Ὁμολογητές κλπ., θά πρέπει ἐξ ἴσου νά γνωρίζουν ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες χῶρες.

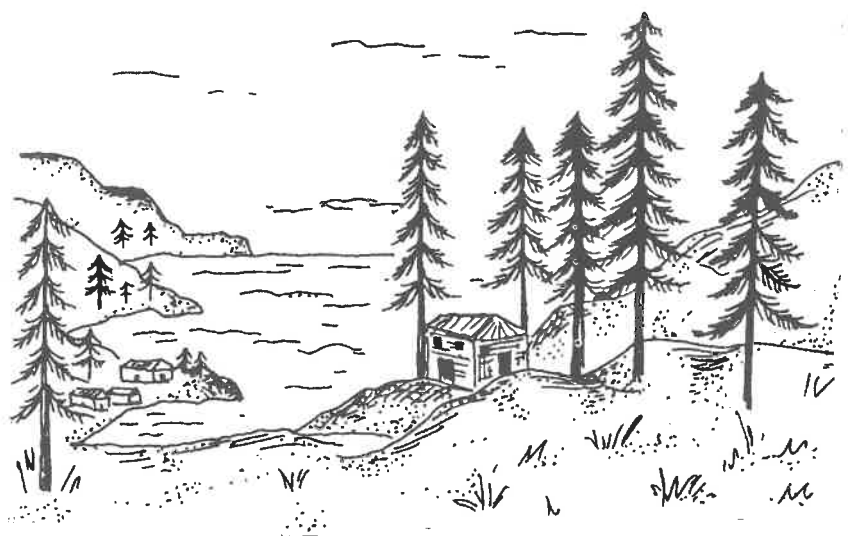
Στήν ἀγάπη τῶν Ἀγίων ἐπάνω συναντῶνται οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί. Συμπροσεύχονται, συνεορτάζουν, συγχαίρουν καί ἐμπνέονται. Γιά διαφόρους λόγους ὅμως, μερικοί Ἅγιοι δέν εἶναι γνωστοί σέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες χῶρες, ἐνῶ εἶναι καύχημα καί ἀγωγοί θείας χάριτος μέ τίς πρεσβεῖες τους γιά ὅλους τούς πιστούς.

Ἕνας τέτοιος Ἅγιος, εἶναι καί ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἔζησε στήν Ἀλάσκα, στίς Ἀλεοῦτες νήσους καί μαρτύρησε ἀπό φανατισμένους Ἰησουίτες, στό Σάν Φραντζίσκο τῆς Ἀμερικῆς, τό 1815.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος εἶναι ὁ πρῶτος Ἅγιος πού μαρτύρησε στήν Ἀμερικῇ γιά τήν Ὁρθοδοξία. Ἴσως καί ὁ πιό μικρός, γιατί - ὅπως διέσωσε ἡ Παράδοση - δέν εἶχε κλείσει τή δεύτερη δεκαετία τῆς ζωῆς του, ὅταν θυσιάστηκε γιά τόν Κύριο. Καί ἐπειδή ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι ἡ κορωνίς τῆς Θεογνωσίας πού στολίζει τόν πλανήτη μας, ὁ μικρός κι ἀγαπημένος Ἅγιος Πέτρος ὁ Ἀλεούτης πού πέθανε γι' αὐτήν, ἀνήκει σ' ὅλον τόν Ὁρθόδοξο κόσμο.

Εἶθε μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες του τό βιβλίό αὐτό νά εἶναι ἓνα “ψυχουλάκι” γνήσιο ἀπό τό πλούσιο πνευματικό συμπόσιο πού παραθέτει μέ τή ζωή του καί τό ἔνδοξο Μαρτύριό του στούς φιλομάρτυρες Ὁρθόδοξους Χριστιανούς τῆς κάθε χώρας.

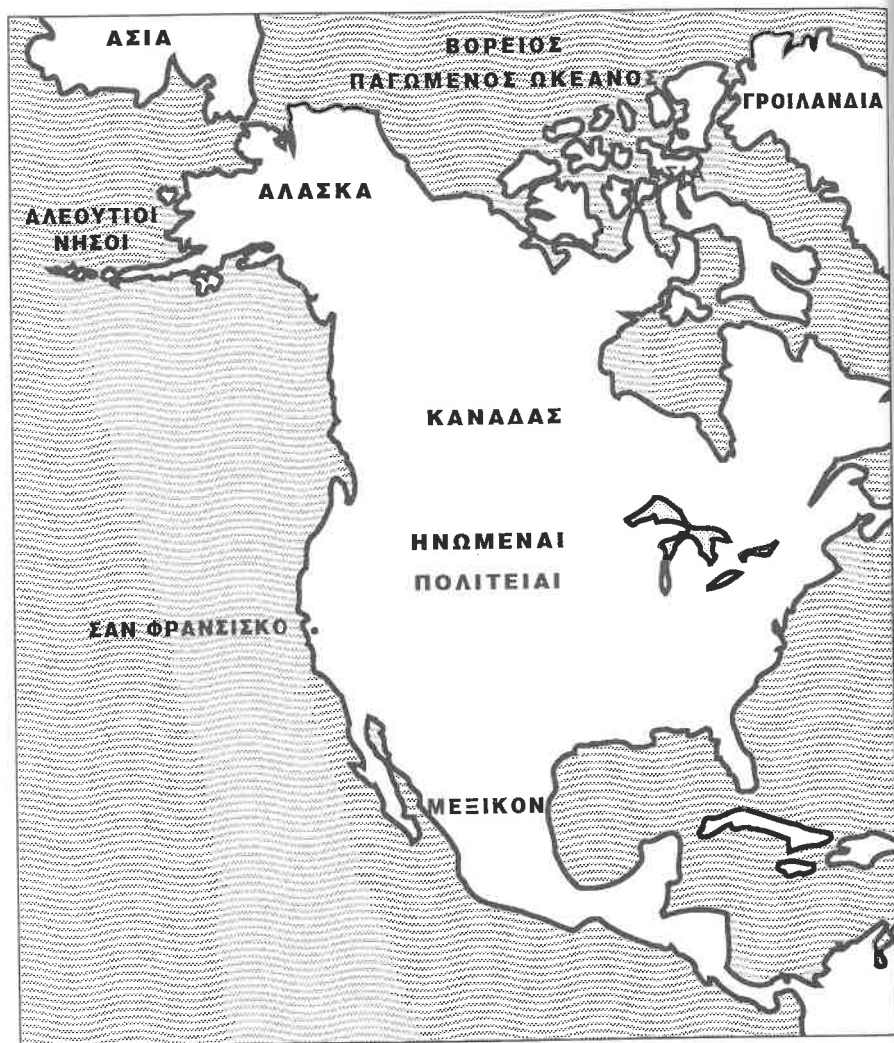

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα, στή χώρα τῆς λευκῆς σιωπῆς, ὅπως ὀνομάζεται ἡ Ἀλάσκα, ἡ Βορειοδυτική χερσόνησος τῆς Ἀμερικῆς, καί συγκεκριμένα σέ ἓνα ἀπό τά ἑκατόν πενήντα νησιά τῶν Ἀλεούτων πού ἀνήκουν σ' αὐτή, γεννήθηκε ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Πέτρος ὁ Ἀλεούτης. Ὑπάρχει ἡ ἄποψη ὅτι γεννήθηκε στό μεγαλύτερο ἀπό αὐτά καί πλησιέστερο πρὸς τίς Βορειοδυτικές ἀκτές τῆς Ἀμερικῆς πού ὀνομάζεται Κόντιακ.

Ἄλι - ἄκ - σά, μεγάλη χώρα, ὀνομάζουν τή χώρα τους οἱ ἰθαγενεῖς, πού μέχρι νά τοὺς ἀνακαλύψουν οἱ

Ρῶσοι ναυτικοί τό 1741, ζοῦσαν ἀπομονωμένοι ἀπό τόν ὑπόλοιπο κόσμο.

Οἱ Ἀλεοῦτες εἶναι μία ἀλυσίδα ἀπό νησιά πού κατευθύνεται σάν ἀνοιχτό τόξο πρὸς τήν ἀσιατική χερσόνησο τῆς Καμτσάκας καί εἶναι ὅλες ἡφαιστειογενεῖς. Τά βουνά εἶναι γυμνά καί οἱ ἀκτές καλύπτονται μέ παρθένα δάση καί βάλτους.

Δύσκολη ἦταν ἡ ζωή γιά τούς Ἀλεοῦτους, ὅπως καί τό κλίμα τῆς χώρας τους. Συχνές βροχές, χιονοθύελλες, ὀμίχλη καί συχνά μέ μόνο δώδεκα ἡμέρες τό χρόνο ἡλιόλουστες!

“Οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἔφθασαν θαμπές στήν ἀρκτική αὐτή χώρα μέ τόν ἐρχομό τῶν Ρώσων ἐμπόρων, οἱ ὅποιοι ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ ἀμέσως μετά ἀπό τήν ἐξερεύνησή της.”*

Ὁ Ρῶσος ἔμπορος Γρηγόριος Σελέχωφ, ἰδρυτής τῆς Ρωσοαμερικανικῆς ἐταιρείας, ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τόν ἐκχριστιανισμό τῶν ἰθαγενῶν, καί μάλιστα τό 1774 στό νησί Κοντιάκ ἀνήγειρε Ὁρθόδοξο ναό καί σχολεῖο. Συγχρόνως ἔκανε γραπτή ἐκκλήση στήν αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Αἰκατερίνη τῇ Β! καί στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, γιά τήν ἀποστολή κληρικῶν ἱεραποστόλων.

Πράγματι, τό Σεπτέμβριο τοῦ 1794, μία ὁμάδα κληρικῶν Ἱεραποστόλων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπό τέσσερις Ἱερομονάχους, δύο Ἱεροδιακόνους καί δύο ἀπλούς Μοναχούς ἀπό τή Μονή Βάλαμο τῆς Βορειοδυτικῆς Ρωσίας, ἔφθασε στό νησί Κοντιάκ. Ἀνάμεσά τους ἦταν οἱ

---

* Σχετικό ἄρθρο Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβ. Ἀναστασίου Γιαννουλάτου.

ἅγιοι Ἰωάσαφ, Γερμανός, Ἰουδενάλιος καί Μακάριος.

Αὐτοί οἱ ἅγιοι Ἱεραπόστολοι ἔσπειραν στίς καλοπροαίρετες ψυχές τῶν Ἀλεούτων τήν Ὁρθόδοξη Πίστη. Βάπτισαν χιλιάδες ἀπ' αὐτούς, στεφάνωσαν ἑκατοντάδες ζευγάρια, ἐδίδαξαν καί - πάνω ἀπ' ὅλα - τούς ἔδωσαν ζωντανό παράδειγμα ἀγίας ζωῆς καί τελείας αὐταπαρνήσεως.

Μερικοί ἀπ' τούς Ἱεραποστόλους αὐτούς, πνίγηκαν στίς ἄγριες θόρριες θάλασσες καθώς μετακινοῦντο ἀπό νησί σέ νησί γιά νά μεταφέρουν τό Φῶς, δηλαδή τό Χριστό. Ἄλλους τούς σκότωσαν ἄγριοι ἰθαγενεῖς στήν ἠπειρωτική Ἀμερική, ὅπως τόν ἅγιο Ἰουδενάλιο. Στούς Ἀλεούτους κοντά τελικά παρέμεινε ὁ ἅγιος Γερμανός πού συνδύασε τή ζωή τοῦ ἡσυχαστοῦ μέ τή ζωή τοῦ Ἱεραποστόλου.

Στό νησί Spruce Island (Σπρούς ἄϊλαντ) ἐγκατέστησε τό ἐρημητήριό του καί ἔφτιαξε μιά μικρή ξύλινη ἐκκλησία. Ἐκεῖ παρέμεινε μέχρι τό θάνατό του, τόν Νοέμβριο τοῦ 1836.

Ὁ ἅγιος Γερμανός, σάν τό ἀθόρυβο δροσερό ποταμάκι πού κυλᾷ ἀθέατο ἀνάμεσα στά φυτά, πότισε καί ζωογόνησε τούς κατοίκους τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀλάσκας καί εἰδικώτερα τούς κατοίκους τῶν Ἀλεούτων Νήσων, τῶν ὁποίων ἡ δίψα γιά τή μάθηση τῆς Ἀλήθειας ἔγινε γνωστή καί θαυμαστή σ' ὅλο τόν Ὁρθόδοξο κόσμο.

Ὁ πρῶτος Ρῶσος κυβερνήτης τῶν Ρωσικῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀλάσκας Συμεών Ἰβάνοβιτς Γιανόφσκυ, ἦταν ἓνας καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος βοηθήθηκε ἀπό τόν ἅγιο Γερμανό νά ἐμβαθύνει καί νά ἐντυ-

φήσει στόν ἀπεριόριστο πλοῦτο τῆς Ὁρθοδόξου ζωῆς καί Πίστεως τόσο πολύ, ὥστε τελικά ἀφοσιώθηκε στό Θεό ὁλοκληρωτικά. Ἐγινε Μοναχός μέ τό ὄνομα Σέργιος. Αὐτός συμπαραστάθηκε ὅσο μπορούσε καλότερα στούς Ρώσους κληρικούς Ἱεραποστόλους καί εἰδικώτερα στόν πατέρα Γερμανό, πού ἐπὶ σαράντα δύο χρόνια ἔσπειρε τό Λόγο τοῦ Θεοῦ στά μέρη ἐκεῖνα.

Ἀπαρχή, καρπός γλυκύτατος τῆς θείας σπορᾶς τῶν ἁγίων Ρώσων Ἱεραποστόλων, ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Πέτρος, ἀπό τά νησιά τῶν Ἀλεούτων.

Τά παιδικά του χρόνια τά ἔζησε, ὅπως ὅλα τά παιδιά τῶν Ἀλεούτων, μέσα σέ δύσκολες συνθῆκες κοινωνικές, οἰκονομικές, καιρικές. Σάν πλουσιοπάροχη ἀμοιβή ὅμως ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε τή δυνατότητα ν' ἀναπτυχθεῖ ψυχικά μέσα στή θαλπωρή καί στό φῶς τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανισμοῦ, πού ἔφεραν στή χώρα του οἱ Ὁρθόδοξοι Ἱεραπόστολοι.

Σοβαρός, συνετός, παρ' ὅτι ἦταν ἀρκετά μικρός στήν ἡλικία, εἶχε ψυχή καθαρή καί πάλλευκη σάν τό χιόνι πού ἀφθονοῦσε στήν πατρίδα του. Ἐπὶ πλέον ἦταν ἱλαρός καί γλυκὺς στήν ὄψη καί στούς τρόπους.

Μέσα στή φτώχεια μεγάλωσε ὁ Πέτρος. Ἡ γῆ τῶν νησιῶν τους, ἄγονη καί παγωμένη, δέν ἔδινε καρπούς, παρὰ μόνο λιγοστές πατάτες καί γογγύλια. Ἡ θαλασσινή ὁμίχλη πού ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους τύλιγε τά νησιά τῶν Ἀλεούτων, δέν ἄφηνε ν' ἀναπτυχθοῦν φυτά.

Ἀπό μικρός ὁ Πέτρος συμμετεῖχε στόν κόπο τῆς οἰκογενείας του στό νά ἐξοικονομηθοῦν τ' ἀπαραίτητα τῆς ζωῆς καί κυρίως τήν καθημερινή τροφή. Καί πότε τοὺς τήν ἔδινε ἡ ξηρά μέ τό κυνήγι μέσα στά πυκνά δάση τῆς

περιοχῆς ὅπου ἀφθονοῦσαν τὰ ζαρκάδια καί τὰ ἐλάφια, καί πότε ἡ θάλασσα μέ τὰ ἄφθονα ψάρια της καθώς καί τὰ ποτάμια τῆς περιοχῆς. Εἰδικά τό λάδι τῆς φάλαινας τό χρησιμοποιοῦσαν στά περισσότερα φαγητά καί γιά ἄλλες καθημερινές χρήσεις. Ἐπίσης τό κυνήγι τῆς φώκας μέ τό λίπος της καί τό χρήσιμο δέρμα της ἔδινε λύσεις σέ πολλές ἀνάγκες τῶν Ἀλεούτων. Μαζί μέ τούς κάστορες καί ἄλλα τριχωτά ζῶα, τούς ἔδιναν μέ τό δέρμα τους κάποια μικρά ἔσοδα, γιατί ἐργάζονταν γιά λογαριασμό μεγαλεμπόρων πού εἶχαν τό μονοπώλιο στό ἐμπόριο δερμάτων τῆς περιοχῆς.

Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς Ἀλεούτους ἦταν νομάδες κυνηγοί. Ἐτσι καί ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου μας, ἔλειπε σχεδόν τέσσερις μῆνες τό χρόνο γιά τή δυσεύρετη τροφή. Οἱ ὑπόλοιποι στό σπίτι γιά νά βοηθήσουν, ἔπλεκαν κομψά καλάθια καί ἔφτιαχναν κουκούλες ἀπό δέρμα πουλιῶν. Τό καλοκαίρι ζοῦσαν σέ σκηνές ἀπό δέρμα φώκας καί τό χειμῶνα σέ σπίτια κατασκευασμένα ἀπό λάσπη, τὰ λεγόμενα μπαραμπάρα. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἀλεοῦτοι, φοροῦσαν ἀπλά καί σεμνά φορέματα πού ἔφθαναν χαμηλά καί σκέπαζαν τὰ πόδια.

Μεγαλώνοντας ὁ Πέτρος, ἔγινε ἓνας σεμνός καλωσυνάτος νέος πού ἀπ' τόν καιρό πού βαπτίστηκε Ὁρθόδοξος Χριστιανός ἀπό τούς Ρώσους κληρικούς, ἴσως ἀπό τόν ἀρχιμανδρίτη Ἰωάσαφ ἢ ἀπό τόν ἱερομόναχο Μακάριο, τό βλέμμα πού τόξευαν τὰ σχιστά μάτια του, χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς φυλῆς του, γέμισε ἓνα θεόσδοτο ἱλαρό φῶς.

Ὁ Πέτρος ἀγάπησε τό Χριστό μέ ὅλη τή δύναμη πού μπορεῖ νά ἀγαπήσει μία νεανική ψυχή. Αὕτή τήν ἀγά-

πη καί τήν ἀφοσίωση σ' Ἐκεῖνον, τήν καλλιεργοῦσε μυστικά καί ἀθόρυβα, ὅπως ἀπέδειξε στή μετέπειτα ζωή του. Εἴτε ἦταν μόνος μέσα στά δάση ἀναζητώντας τά θηράματα, εἴτε μαζί μέ ἄλλους σέ ὁμαδικά κυνήγια πότε τῆς φάλαινας καί πότε τῆς φώκιας, ἔνοιωθε σάν μόνιμη κατάσταση, φυσική σάν τήν ἀναπνοή του ἀλλά ἄγνωστη ἀκόμη καί γι' αὐτούς πού ζοῦσαν πολύ κοντά του, τή συντροφικότητα καί τήν παρουσία τοῦ Κυρίου του.

Ἀκόμη καί ὅταν μέ τό πρωτόγονο κανώ του διέσχιζε τή μανιασμένη θάλασσα τῶν Ἀλεούτων πηγαίνοντας πότε στή νῆσο Οὐναλάσκα, πότε στό Φόξ καί, ὅταν τό ἀπαιτοῦσε ἡ ἀλιεία, κοντά στίς ἀκτές τῆς ἡπειρωτικῆς Ἀλάσκας μέ τά βαθεῖά φιόρδ*, τόν ἔνοιωθε τό Θεό του καί μεθοῦσε ἡ ἀγνή ψυχή του ἀπό χαρά, ἐνῶ ἄλλοι θά δείλιαζαν μέσα σ' αὐτή τήν ἄμεση πάλη μέ τά στοιχεῖα τῆς φύσεως. Σίγουρα αὐτό ἦταν τό μυστικό τῆς τόλμης του καί τῆς ψυχικῆς του ἀνδρείας, ἡ ὁποία ἐκδηλωνόταν καί σάν αὐτοκυριαρχία καί σύνεση μέσα στή νεανική ζωή του. Ὁ Πέτρος εἶχε χαρά, γιατί εἶχε τό Χριστό, πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Καί ἡ Ἀλήθεια τοῦ ἔδινε χαρά, τόν πρῶτο πανέμορφο καρπό Της.

Αὐτή τή βαθεῖα καί εἰρηνική χαρά δέν τήν ἔχασε οὔτε τότε πού ἀρχίζοντας κι ἐκεῖνος νά συνεργάζεται μέ τούς ἀπληστους μεγάλεμπορους γεύτηκε τήν πίκρα τῆς ἀδικίας καί τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Λυπόταν καί ὑπέφερε -εἶναι ἀλήθεια - ὅμως δέν αἰχμαλωτίστηκε οὔτε ἀπό τήν ἀπελπισία οὔτε ἀπό τό μῖσος.

Ἦταν θωρακισμένος ἀπό τή Χάρη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή τή Χάρη τήν ἔνοιωθε εὐεργετική καί στό σῶμα

---

* Φιόρδ: βαθύς κολπίσκος, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται ἀπό τήν εἰσχώρηση τῆς θάλασσας σέ παγετωνικές ἀκτές.

καί στήν ψυχή. Ἦταν σάν νάχε “ντυθεῖ” ἓνα θαυμάσιο ἄόρατο ροῦχο πού τοῦ χάριζε ψυχική θαλπωρή καί μαζί προστασία. Ἀπό κεῖ πήγαξε ἡ ὑπομονή του, ἡ ἀρχοντική πραότης του, καί ἡ ἀκλόνητη σταθερότης καί ἀφοσίωσή του στόν Ἑσταυρωμένο Σωτῆρα του.

Ἡ σύντομη ἀλλά καρποφόρα ζωή τοῦ Ἀγίου μας, γιατί μαρτύρησε νεώτατος, ἐκτυλίσσεται μέσα στήν τελευταία δεκαετία τοῦ 18ου αἰῶνα καί στήν πρώτη δεκαπενταετία τοῦ 19ου. Δηλαδή ἀπό τό 1794 περίπου ἕως τό 1815 πού, ὡς γνωστόν, μαρτύρησε.

Τά χρόνια τῆς ζωῆς του συνέπεσαν ἀκριδῶς μέ τή δράση τῶν πρώτων κληρικῶν Ἱεραποστόλων τῆς Ρωσίας στή χώρα τῆς Ἀλάσκας. Παρθενική ἡ ψυχή του ρούφηξε σάν σφουγγάρι τίς σωτήριες διδαχές τους καί τήν ἀγάπη τους καί ἀνέπνευσε τήν “εὐωδία Χριστοῦ” πού ἐξέπεμπε ἡ ἀγία προσωπικότης τους.

Ἄλλωστε, ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ νεώτεροι αὐτοί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, δέν ἄφησαν νησάκι ἀπό τίς Ἀλεοῦτες ἡ περιοχή στή νότια Ἀλάσκα πού νά μήν τήν ἐπισκέφθηκαν καί νά μήν τήν χειραγώγησαν πρός τό Χριστό.

Ἡ Πίστη τοῦ Πέτρου, γιά νά γίνει τόσο δυνατή, ὥστε νά τοῦ δώσει τή δύναμη τοῦ Μαρτυρίου, εἶχε βαθεῖες ρίζες. Καί γιά νά κάνει βαθεῖες ρίζες, σημαίνει δύο πράγματα. Πρῶτα ὅτι χαριτώθηκε ἀπό τόν Κύριο πλουσιοπάροχα γιά τήν ψυχική του καθαρότητα καί τήν ἀγαθή του προαίρεση, καί δεύτερον ὅτι πῆρε δυνατή πνευματική τροφή μέ ὅσα ὄχι μόνον ἄκουσε, ἀλλά καί εἶδε καί ἔνοιωσε. Εἶδε καί γεύτηκε τήν ὁμορφιά καί τή γλυκύτητα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης στό πρόσωπο τῶν Ἱεραποστόλων. Τοῦ Μακαρίου, τοῦ Ἰωάσαφ, τοῦ Ἰουβενάλιου,

τοῦ Στεφάνου, τοῦ Γερμανοῦ. Δέν ἀποκλείεται νά εἶχε φοιτήσῃ καί στά μικρά σχολεῖα πού εἶχαν ἰδρύσει. Εἶδε τό θάρρος καί τήν αὐτοθυσίαν τους, ὅταν τούς συναντοῦσε πολλές φορές μέσα στήν ἀγριεμένη θάλασσα νά ταξιδεύουν μέ τόλμη γιά νά πᾶνε ἀπό τό ἕνα νησί στό ἄλλο νά διακονήσουν τό νέο αὐτό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ.

Χωρίς ἀμφιβολία θά ἔμαθε κι ἐκεῖνος ἀπό ἡλικιωμένους Χριστιανούς Ἀλεοῦτους τό μαρτυρικό θάνατο μερικῶν ἀπό τούς πρώτους Ἱεραποστόλους στά μανιασμένα κύματα τῆς θάλασσας, καθὼς καί τοῦ Ἰουδευαλίου πού προχωρώντας πρὸς τή δόρεια Ἀλάσκα κάποιοι τόν σκότωσαν.

Τάχα νά ἔμεινα ἄγνωστη γι' αὐτόν ἡ θυσία τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ πού, τόν καιρό τῆς μεγάλης ἐπιδημίας πού ἔγινε στά χρόνια του καί θέρισε κυριολεκτικά τούς Ἀλεοῦτους ἀλλά καί τούς κατοίκους τῶν βορειοδυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἄφοδος μπροστά στο θάνατο πού τόσο ἀπειλοῦσε, περιποιόταν μέ τά ἴδια του τά χέρια τούς ἀσθενεῖς καί μάζευε τά ὀρφανά κοντά του; Μά κι ὅταν ταξίδευε ἀργότερα ἀνάμεσα στίς Ἀλεοῦτες ψαρεύοντας, ποίος μπορεῖ νά πιστέψῃ πῶς δέν ἀποβιβάστηκε ποτέ στό νησάκι πού ἔμενε ὁ ἅγιος Γερμανός, ἀφοῦ ἀπέχει ἀπό τό νησί Κοντιάκ μόλις δύο μίλια; Ὅλοι σχεδόν, εἴτε Ἀλεοῦτοι εἴτε Ρῶσοι, περνοῦσαν ἀπό κεῖ γιά νά πάρουν τήν εὐλογία τοῦ Ἀγίου καί ν' ἀκούσουν τίς νουθεσίες του. Ἐπειτα γίνονταν τόσα θαυμαστά ὅταν ζητοῦσαν βοήθεια ἀπό τό Χριστό οἱ πιστοί Ἀλεοῦτοι! Μέχρι καί ἀγγελικές ὑμνωδίες ἀκούγαν, καθὼς καί ἀγγελικές ἐπισκέψεις δέχονταν οἱ ἁγιώτεροι

ἀπό αὐτούς, ὅπως ὁ Ἀλεούτης τοῦ νησιοῦ ᾽Ακουιν.^{1*}

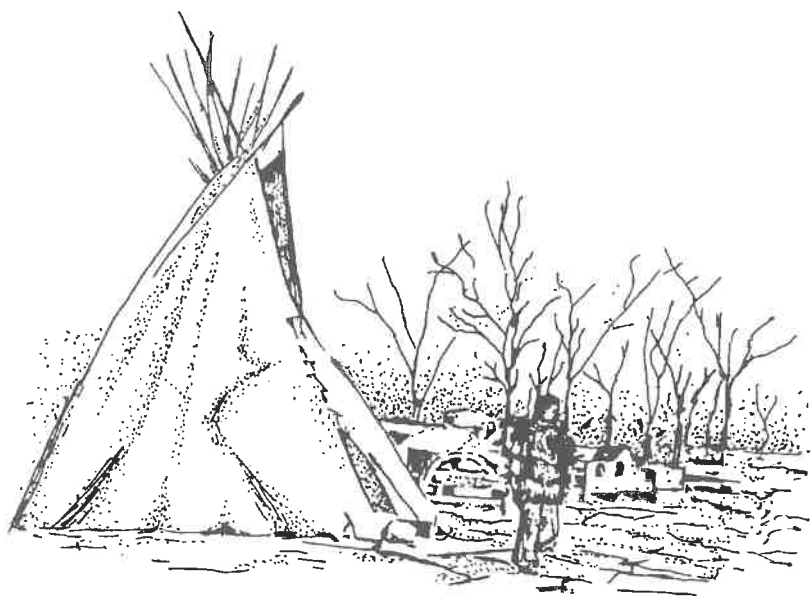
᾽Ω, ἡ ἀγία αὐτή Πίστη στόν Τριαδικό Θεό, πόσο θαυμαστή τούς ἦταν! Ἐθαύμαζαν μυστικά καί φανερά τὰ μεγαλεῖα της οἱ Ἀλεοῦτοι κι ἦταν τόσο ἀγνά ὑπερήφανοι γι' αὐτήν!

᾽Ο Πέτρος, ὅπως ἀποδείχτηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, δέν ἦταν ἰδιαίτερα γνωστός στόν πατέρα Γερμανό. ᾽Οπως ὅλοι οἱ βαθεῖς καί ἀγιασμένοι ἄνθρωποι, ζοῦσε στήν ἀφάνεια καί στή σιωπή. Σάν τὰ μαργαριτοφόρα ὄστρακα πού κρύβουν τό πολύτιμο μαργαριτάρι πού ἔχουν μέσα τους στά σιωπηλά βάθη τῆς θάλασσας.

Κι ὅμως, ὁ Πέτρος ἀπέδειξε πῶς αὐτός ἦταν ὁ ἐκλεκτός πού διάλεξε ὁ Χριστός ἀπό τή χώρα τῆς λευκῆς σιωπῆς γιά νά τοῦ δώσει τό στεφάνι τοῦ Μάρτυρος. Αὐτός ἦταν ἡ “ἀγαθή γῆ” πού ἔδωσε ἑκατονταπλασίονα καρπό. Αὐτός ἦταν ἡ μεγάλη καί ἱερή ἐκπληξη γιά τόν ἅγιο Γερμανό. Τόν γνώρισε κατ' εὐθείαν ὡς ᾽Αγιο καί ἀγαλλίασε ἡ ψυχὴ του γι' αὐτόν τόν ὠραῖο ἔμψυχο καρπό πού χάρισαν στόν Κύριο οἱ προσπάθειες καί οἱ θυσίες πού ἔκανε ἡ Ἱεραποστολική ομάδα του πού ξεκίνησε τό 1793 ἀπό τήν Ἱ. Μονή “Βάλαμο” τῆς Ρωσίας.

---

* Το γεγονός ἐπιβεβαίωσε ὁ ἅγιος Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ, ὅταν ἀργότερα ἐπισκέφθηκε το νησί καί τόν συνάντησε γέροντα πλέον. (Βλ. “Ἰννοκέντιος Βενιαμίνωφ” ᾽Α. Παπαστεργίου, σελ. 15, ἔκδοσις 1976).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗ ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Τὴν περίφημη Ρωσοαμερικανικὴ Ἑταιρεία τὴν ἰδρυσε ὁ εὐσεβὴς Ρῶσος μεγαλέμπορος Γρηγόριος Σελέχωφ. Τοῦ ἀνέθεσε ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις τὴ διοίκησιν τῆς χερσονήσου τῆς Ἀλάσκας μαζί μέ τὰ νησιά τῶν Ἀλεούτων γιά μιά 20ετία, τὴν ὁποία παρέτεινε μέχρι τό 1861. Ἀπό τό 1862 ἀνέλαβε τὴ διοίκησίν της ἀπ' αὐθείας ἡ Ρωσία.

Ἡ ἑταιρεία μονοπωλοῦσε τό ἐμπόριο τῶν γουναρικῶν καί ἄλλα βασικά εἶδη. Ὅσο ζοῦσε ὁ Σελέχωφ ἡ κατάστασις ἦταν ἀρκετά καλή γιά τοὺς ντόπιους. Πολ-

λοί ἐργάζονταν ἐκεῖ καί εἶχαν κάποια μικρά ἔστω ἔσοδα. Ἐκτός τούτου ὁ Σελέχωφ, σάν συνειδητός Χριστιανός πού ἦταν, τούς πρόσφερε τό ὑπέρτατο δῶρο τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τους. Μέ τούς διαδόχους του ὁμως τά πράγματα ἄλλαξαν. Ἀρχισε ἡ ἀπληστία, ἡ ἐπιδειξιomanία καί ἡ καταπίεση τῶν φτωχῶν Ἀλεούτων.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Πέτρου θά πρέπει νά ἦταν ἀπ' αὐτές πού ἐργάζονταν στήν ἐταιρεία καί νά εἶχε στενή σχέση ἐργασίας μαζί της. Ἴσως τά μέλη της νά ἦταν ἀπό αὐτούς τούς Ἀλεούτους πού ζοῦσαν μαζί μέ τούς Ρώσους στό μεγαλύτερο νησί, τό Κοντιάκ. Ἐκεῖ οἱ περισσότεροι εἶχαν μάθει καί μιλοῦσαν καί τά Ρωσικά. Σ' αὐτό τό συμπέρασμα ὁδηγεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἕνας ἀπό ἐκείνους πού ἀκολούθησαν τήν ἐταιρεία ὅταν ἀργότερα, περί τό 1812, ἐπεκτάθηκε σέ νέες ἐπιχειρήσεις κοντά στό Σάν Φραντζίσκο, ἰδρύοντας καί τό φρούριο "Ρῶς" (Fort Ross)*

Ὁ Πέτρος ἔπαιρνε μέρος, σάν ὑπολογίσιμος καί ἐπιδέξιος κυνηγός πού ἦταν, στά ὁργανωμένα ἀπό τήν Ἑταιρεία κυνήγια ζῶων γιά πολυτίμες γοῦνες. Μαζί μέ ἄλλους Ἀλεούτους, χωρισμένοι σέ ὁμάδες εἰσχωροῦσαν βαθεῖά, πότε στά δάση, πότε στίς ἀπέραντες χιονοσκεπεῖς ἐκτάσεις τῆς Ἀλάσκας καί πότε κυνηγοῦσαν μέ τά Kayaks (κανῶ) στά παράλια, μέσα στά γαλαξοπράσινα κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὅταν τελείωνε ἡ δουλειά τῆς ἡμέρας, κουρασμένος ὁ Πέτρος καί πληγωμένος πολλές φορές ἀπό τή δυσκολία τῆς ζωῆς καί τή σκληρότητα τῶν ἀφεντικῶν, καί ἐνῶ οἱ περισσότεροι ἀπό τή συντροφιά διασκέδαζαν πίνοντας

---

* Περιοδικό "Orthodox Word" Ἰούνιος - Ἰούλιος 1967, σελ. 111.

βότκα μέ τούς Ρώσους κοντά σέ ἀναμμένες φωτιές ἔξω ἀπό τίς σκηνές τους, ἐκεῖνος ἡ ἀπομακρυνόταν διακριτικά, ἡ ἔμπαινε μέσ στή σκηνούλα του, τή φτιαγμένη ἀπό δέρμα φώκιας, καί ἐκεῖ συνομιλοῦσε μυστικά μέ τό Θεό του.

Εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι αὐτό ἦταν κάτι τό πολύ γλυκό. Οἱ Ρῶσοι κληρικοί τό ἔλεγαν “προσευχή” καί διάβαζαν ἀπό τά βιβλία τους ὥρα πολλή. Ἐκεῖνος ὅμως δέν εἶχε στή γλῶσσα του γραμμένο τίποτα. Προσευχητάριο ἦταν ἡ ἴδια ἡ φιλόθεη ψυχή του. Ἐπάνω της ὁ Χριστός εἶχε γράψει τίς ὠραιότερες προσευχές. Τό μόνο πού εἶχε καταφέρει, ἦταν νά προμηθευτεῖ μία μικρή ξύλινη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ρωσικῆς τέχνης. Ἴσως τοῦ τήν ἔδωσε κάποιος ἀπό τούς Ρώσους ναυτικούς μέ ἀντάλλαγμα καμιά πολύτιμη γούνα.

Ἀνάμεσα στίς κυνηγητικές ὁμάδες ἦταν καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἀλεοῦτοι πολύ πιστοί. Ὅλοι φοροῦσαν μέ καμάρι στό λαιμό τους ἀπό ἕναν σκαλιστό ξύλινο Σταυρό καί ξεχώριζαν γιά τήν ἐργατικότητα καί τή σύνεσή τους.

Ὁ Πέτρος τούς ἀγαποῦσε σάν ἀδελφία του καί ἀρκετές φορές, ὅταν κατά τή διάρκεια τῆς δουλειᾶς συναντιόντουσαν στά σύνορα τῶν κυνηγετικῶν περιοχῶν τῆς κάθε ὁμάδος, μέ ἀγάπη τούς βοηθοῦσε στό κυνήγι τῶν ζώων. Ἄν εἶχαν φτωχά ἀποτελέσματα ἀπό τό κυνήγι, ἔδωζε καί τούς ἔδινε ἀπό τή δική του λεία γιά νά γλιτώσουν ἀπό τίς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστατῶν. Τό ἴδιο ὅμως φερόταν καί σ’ αὐτούς πού τόν ἀντιμετώπιζαν ἐχθρικά - πάντα ὑπάρχουν κάποιοι πού φθονοῦν τήν ἀρετή ὅταν οἱ ἴδιοι δέν τήν ἔχουν -, γιατί ἡ Χάρη τοῦ

Χριστοῦ πού τόν ἐπισκίαζε, τόν ἔκανε νά νοιώθει συμπάθεια κι ἀγάπη γιά ὅλους.

Ἀρκετές φορές ἡ κούραση καί ἡ λύπη τόν ἔφερναν σέ δύσκολη θέση. Τότε πηγαινοερχόταν στό μυαλό του ἡ σκέψη νά φύγει ἀπό τήν ἔταιρεία καί νά ξαναγυρίσει στό φτωχό καί ἀγαπημένο του νησάκι. Σκεφτόταν ὅμως τήν ταλαιπωρημένη ἀπ' τήν ἀνέχεια οἰκογένειά του καί περισσότερο τά μικρότερα ἀδέλφια του πού, ἀγνοώντας πόσα ὁ ἴδιος ὑπέφερε, περίμεναν νά τούς στείλει ἀλεῦρι, ζάχαρι καί ὅ,τι ἄλλο τούς ἔδινε σάν ἀμοιβή ἡ ἔταιρεία, καί ἔκανε ὑπομονή. Ἡ ἀνακούφιση πού ἔδινε στούς δικούς του, γινόταν αἰτία καί δύναμη τῆς ὑπομονῆς του.

***

Μιά φεγγαροβραδιά ἀνοιξιάτικη, εἶχαν ἀνάψει φωτιές, γιατί τό κρύο ἦταν ἀκόμη ἀρκετά δυνατό. Οἱ Ρῶσοι μαζεμένοι στή μεγάλη ξύλινη καλύβα τῆς κατασκηνώσεως, συνεδρίαζαν μαζί μέ δύο ἀνώτερους ὑπαλλήλους τῆς ἔταιρείας, πού εἶχαν ἔρθει ἀπό τό Κόντιακ καί ἔφερναν ὁδηγίες.

Οἱ Ἀλεοῦτοι μας καθισμένοι κοντά στή φωτιά, συζητοῦσαν κι αὐτοί. Γιά μιά στιγμή ἕνας ἀπό τούς πιό ἡλικιωμένους εἶπε:

- Γιά νά δοῦμε, τί νέα μᾶς στέλνει ὁ Ἀλέξανδρος Μπαράνωφ, ὁ νέος Διοικητής. Μᾶλλον ἐτοιμάζει ταξίδι πρὸς τό Νότο.

- Λένε πὼς πρὸς τόν Νότο οἱ χῶρες εἶναι πλούσιες καί στό χῶμα τους μπορεῖς νά φυτέψεις ὅ,τι θέλεις, πρόσθεσε ἕνας ἄλλος Ἀλεοῦτης καί στό ταλαιπωρημένο πρόσωπό του ἔδλεπε κανεῖς τή λαχτάρα γιά μιά πιό ἄνετη ζωή.

- Καί στήν πατρίδα μας καλά θά ζούσαμε, συνέχισε ὁ πρῶτος, ἀλλά αὐτοί οἱ μεγαλέμποροι μᾶς πίνουν τό αἷμα δίνοντάς μας λιγοστά ψίχουλα.

Στά λόγια αὐτά γύρισαν ὅλοι φοβισμένοι πρὸς τήν καλύδα ὅπου συνεδρίαζαν τά ἀνώτερα στελέχη τῆς Ἑταιρείας.

- Σιγώτερα, ἀδελφέ, θά μᾶς ἀκούσουν, εἶπε ἓνας ἄλλος Ἀλεούτης καί ἀνασηκώθηκε κοιτώντας τριγύρω ἀνήσυχος. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δέν ὑπῆρχε κανένας κοντά, συνέχισε χαμηλόφωνα:

- Ὅλα αὐτά πού λές, τά ξέρουμε κι ἐμεῖς ἀλλά τί νά κάνουμε; Ἄν πᾶμε κόντρα, θά μᾶς ἀφήσουν νά πεθάνουμε τῆς πείνας. Τά τρόφιμα πού ἔρχονται ἀπό τή Ρωσία, Σιδηρία καί Καλιφόρνια, αὐτοί τά διαχειρίζονται.

Στά λόγια αὐτά οἱ ὑπόλοιποι κούνησαν τό κεφάλι τους πικραμένοι κοιτώντας τίς φλόγες τῆς φωτιᾶς σιωπηλοί. Τή σιωπή διέκοψε σέ λίγο ἓνας Ἀλεούτης τῆς Οὐναλάσκας:

- Ὅσο Διοικητής ἦταν ὁ Συμεών Γιανόφσκυ, τά πράγματα ἦταν πολύ καλύτερα. Τόν εἶχε ἐπηρεάσει καί τοῦχε κάνει τήν καρδιά μαλακή ὁ πατήρ Γερμανός. Λίγο πρίν φύγει εἶχε γίνει σάν ἀδελφός μας. Διπλασίασε σχεδόν τό ἄλεῦρι πού ἔδινε σέ κάθε οἰκογένεια. Ἀκόμη μᾶς ἔδινε καί τσαί φερμένο ἀπό τήν Κίνα. Τόν εἶχε συμβουλεύσει ὁ πατήρ Γερμανός νά παραμείνη κοντά μας, ἀλλά αὐτός εἶχε ἤδη ἀνοίξει τά φτερά του γιά ἄλλα μέρη. Ἀπ' ὅ,τι ἄκουσα, συνέχισε ὁ Ἀλεούτης, ἀργότερα ἀποφάσισε νά δοθεῖ κι αὐτός στό Θεό.

- Ἐκεῖνος τράδηξε τό δρόμο του, ἐμεῖς ὅμως τί θά κάνουμε μ' αὐτή τήν ἄθλια κατάσταση πού ζοῦμε; Θ' ἀφή-

σουμε από τήν πολλή δουλειά τά κόκκαλά μας ή μέσα στήν τούνδρα ή μέσα στόν ὠκεανό, δουλεύοντας γιά λογαριασμό ἄλλων. Τί νά σᾶς πῶ, ἔτσι νοιώθω μερικές φορές τήν ἐπιθυμία, ἐκεῖ πού τούς βλέπω μεθυσμένους νά παραπατᾶνε αὐτοί, πού τίς ἄλλες ὥρες εἶναι τόσο σκληρά ἀφεντικά, νά βγάλω τό μαχαίρι καί νά πῶ στόν ἑαυτό μου:

- Χτύπα! Μπροστά σου δέν ἔχεις ἄνθρωπο, ἔχεις ἀρκούδα! Μήπως κι ἐδῶ στήν ἐρημιά πού εἵμαστε, ποιός θά μᾶς δεῖ; Μετά κατεβαίνουμε στό λιμάνι, παίρνουμε τό καράβι τῆς ἐταιρείας στά χέρια μας καί ξεσηκώνουμε καί τούς ἄλλους. Τί λέτε;

Αὐτός πού μιλοῦσε, ἦταν ἓνας μεσήλικας ἄνδρας Ἑλεούτης ἀπό τό Φόξ. Καθώς ἔλεγε αὐτά, τά μάτια του ἦταν σκοτεινά καί ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπό τήν ἀγανάκτηση πού ἐδῶ καί χρόνια συσσωρευόταν στήν καρδιά του. Τά λόγια του ἀκολούθησε παρατεταμένη σιωπή. Εἶχε μεταδώσει σέ ὅλους τήν ταραχή του. Ποιός δέν ἤθελε νά πάψει ἐπιτέλους ἡ χρόνια ἐκμετάλλευση τῆς φυλῆς;

Ὁ Πέτρος κατάλαβε τόν κίνδυνο πού τούς ἀπειλοῦσε καί ἀμέσως μέ μία φωτισμένη γενναία παρόρμηση τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά πλησιάζοντάς τον:

- "Αν θελήσεις νά κάνεις πράξη αὐτό πού προτείνεις, θά πρέπει νά σκοτώσεις πρῶτα ἐμένα! Ἐδῶ εἶμαι, χτύπα λοιπόν, ἀδελφέ, ἀφοῦ πίστεψες τίς συμβουλές πού σοῦδωσε τό μῖσος. Χτύπα! ἂν θέλεις νά χωριστεῖς γιά πάντα ἀπ' τό Χριστό πού εἶναι ἡ Ἀγάπη. Δέ θάθελα νά δῶ ποτέ τό χωρισμό σου ἀπ' Αὐτόν, γι' αὐτό μέ τό μαχαίρι σου ἐμένα πρῶτον νά χτυπήσεις!

Ἐκεῖνος, μή περιμένοντας τέτοιου εἵδους ἀντίδραση ἀπό τόν Πέτρο, ἔμεινε ἄφωνος νά τόν κοιτᾷ. Ἐκεῖνες τίς στιγμές ἡ ψυχή του ζυγίζόταν ἐπάνω ἀπ' τό γκρεμό τῆς ἐκδικητικότητος μέ τή σατανική του ἔλξη. Τό φωτεινό ὅμως πρόσωπο τοῦ Πέτρου μέ τά γαλήνια μάτια πού ἔστελναν ἀκτίνες ἀδελφικῆς ἀγάπης καί τύλιγαν στοργικά τήν πληγωμένη ψυχή του, ἄρχισαν νά διώχνουν τήν παγωνιά τῆς σκληράδας του. Μέσα ἀπό τά μάτια τοῦ Χριστιανοῦ ἀδελφοῦ πού ἔμοιαζαν παραθύρια τ' οὐρανοῦ, εἶδε τό Χριστό νά τοῦ χαμογελᾷ μέ ἄπειρη συγκατάβαση ἀλλά καί σιωπηλό παράπονο γιά τή στάση του.

Δέ πόρρεσε ν' ἀντισταθεῖ πολύ σ' αὐτό τό βλέμμα. Ὁ πάγος τῆς ψυχῆς του ἔλιωσε μέ μιᾶς καί ὁ γλυκός πόνος τῆς μετανοίας τοῦ φερε δάκρυα. Χαμήλωσε τά μάτια του στή γῆ καί ψέλισε μέ κομένη φωνή:

- Συχωρέστε με!

Ἀμέσως μετά, μέ μιά ἀποφασιστική κίνηση πέταξε τό μαχαίρι του στή φωτιά καί σωριάστηκε βαρὺς σ' ἕναν κορμό δένδρου μέ τά μάτια γεμάτα δάκρυα.

Ἡ ἀγάπη εἶχε νικήσει!

Ὁ Πέτρος καθὼς καί ὁ ἄλλος Ἀλεοῦτης μαθητῆς τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ τόν πλησίασαν καί τόν παρηγόρησαν, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι κοιτοῦσαν τή σκηνή ἄφωνοι ἀπό τή συγκίνηση.

Μεταξύ τῶν ἄλλων πού εἰπώθηκαν ἐκεῖνο τό βράδυ, ἦταν κι αὐτά τά ὥραϊα κι ἀληθινά λόγια τοῦ Πέτρου: "Οἱ ἔμποροι αὐτοί πού μᾶς ἀδικοῦν, εἶπε, δέν παύουν νά εἶναι ἀδέλφια μας. Ἔχουμε τήν ἴδια Πίστη μ' αὐτούς. Ὅλα τά μαργαριτάρια ποῦ χουν οἱ θάλασσες δέν ἀξίζουν ὅσο ἡ ἀληθινή Πίστη πού οἱ ἱεραπόστολοί

τους μᾶς γνώρισαν. "Ἄς κάνουμε ὑπομονή κι ἄς προσευχηθοῦμε καί γι' αὐτούς. Μέ τήν προσευχή θά λυθοῦν ὅλα τά προβλήματα. Ὁ Θεός θά βοηθήσει. Θᾶρθουν καί καλύτερες ἡμέρες, ἀρκεῖ ὅταν στείλει ὁ Θεός τ' ἀγαθά νά μή φύγωμε ἐμεῖς ἀπό κοντά του", εἶπε προφητικά σάν νᾶδλεπε μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς του ὅσα θά συνέβαιναν τόν ἐπόμενο αἰῶνα.*

Τά φωτεινά μάτια τῶν δεκατριῶν Χριστιανῶν Ἀλεούτων πού εἶχαν σηκωθεῖ καί τούς εἶχαν πλησιάσει στό μεταξύ, ἔδειχναν ὅτι συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα μαζί του. Ὁ φίλος καί συντοπίτης τοῦ Πέτρου, ὁ Κιχάλυ**, τό ἐπιβεβαίωσε λέγοντας:

- Τήν ἀλήθεια εἶπες, Πέτρο. "Ἐπειτα, δέν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἑταιρείας σκληροί. Ὁ Σέργιος ἀπό τή Μόσχα εἶναι γεμάτος καλωσύνη, ὁ Ἰδάν ἀπό τό Ἰρκούτσκ πολύ εὐσεδῆς καθώς καί οἱ δύο νέοι ἀπό τό Γιακούτσκ.

Σέ λίγο ἀποσύρθηκαν ὅλοι γιά τίς σκηνές τους καί παραδόθηκαν στόν ὕπνο. Εἶχε περάσει μιὰ δύσκολη ἀλλά νικηφόρα ἡμέρα γιά τούς Ἀλεούτους μας.

Τήν ἐπομένη οἱ δύο ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς ἑταιρείας τούς συγκέντρωσαν καί τούς ἀνακοίνωσαν πώς ἡ Ἑταιρεία ἵδρυσε τό φρούριο Ross (Ρῶς) κοντά στό Σάν Φραντζίσκο (80 μίλια νοτιώτερα). Ἐκεῖ, ἐπειδὴ τό κλίμα ἦταν καλό καί ἡ γῆ εὐφορη, θά γίνονταν φάρμες μέ καλλιέργειες καθώς καί κτηνοτροφία πρὸς ὄφελος

---

* "Κατά τόν 19^ο αἰῶνα μέ τόν ἐρχομό στήν Ἀλάσκα πολλῶν λευκῶν, ἐμπόρων καί χρυσοθήρων, οἱ Ἀλεοῦτοι ὑπέστησαν φθοράν περί τά ἦθη." (Θρησκευτική Ἐγκυκλοπαίδεια, λῆμα Ἀλάσκα, τόμος 2, σελ. 12).

* Ὁ Κιχάλυ εἶναι καί αὐτόπτης μάρτυς τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου. Τό διηγήθηκε στό Διοικητή τοῦ Φρουρίου Ross, Ἰδάν Κουσόβ καί στόν Ἰδάν Γιανόφσκυ.

τῆς ἐταιρείας, κυρίως ὅμως θαλασσινό κυνήγι φώκιας καί ἐνυδρίδας. Μετά τούς ἄφησαν ν' ἀποφασίσουν ἂν θ' ἀκολουθοῦσαν τήν ἐταιρεία στήν ξενητεία.

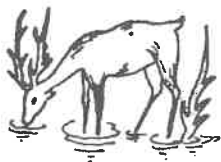
Δέν εἶχαν οἱ Ἀλεοῦτοι ὅμως περιθώρια γιά ἄλλες ἀποφάσεις. Βρέθηκαν μεταξύ δύο δεινῶν: τό ἓνα ἦταν ἡ φτώχεια καί τό ἄλλο ἡ ξενητεία. Οἱ πιό πολλοί προτίμησαν τήν ξενητεία, μέ τήν ἐλπίδα μιᾶς καλλίτερης ζωῆς. Θά πήγαιναν ὅμως πρῶτα νά συνεννοηθοῦν μέ τίς οἰκογένειές τους καί νά τίς ἀποχαιρετήσουν.

Τήν ἄλλη ἡμέρα κατέβηκαν στό λιμάνι κουβαλώντας τήν πλούσια λεία τοῦ κυνηγιοῦ τους, τίς πολύτιμες γοῦνες ἀπό τά ζῶα πού εἶχαν σκοτώσει. Μπήκαν στό καράβι τῆς ἐταιρείας κι ἐκεῖνο τούς ἔφερε στό Κόντιακ. Ὁ καθένας ἐπῆγε γιά μερικές ἡμέρες στούς δικούς του νά τούς χαρεῖ πρίν τή μεγάλη ξενητεία. Μαζί κι ὁ Πέτρος.

Δυσκολεύτηκε νά παρηγορήσει τήν οἰκογένειά του. Ἦταν τόσο ἀγαπητός! Ὅλοι καταλάβαιναν πώς ἡ ξενητεία ἦταν ἀναπόφευκτο κακό. Ὅμως, ὅπως πάντα, ἡ καρδιά μέ πόνο ὑποτάσσεται στή λογική. Τούς θύμιζε τήν ἀγάπη καί τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, τούς εἶπε ὅτι πολλά ἀγαθά θά ἔρχονταν στό σπίτι ἀπό τήν ἐργασία του αὐτή στήν Καλιφόρνια, χωρίς νά ὑποπεύεται πώς τόν περίμενε κάτι ἀσύγκριτα ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθά τοῦ κόσμου: τό ἀθάνατο στεφάνι τοῦ Μάρτυρος! Οἱ αἰῶνιοι καί ἀναφαίρετοι θησαυροί τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Μία ἀντιπροσωπεία ἀπό εὐσεβεῖς Ἀλεοῦτους ζήτησε τίς εὐχές καί τή γνώμη τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ γιά τήν

ἀπόφασή τους αὐτή ν' ἀκολουθήσουν τήν ἔταιρεία στίς ἐπιχειρήσεις της στήν Καλιφόρνια. Ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἔδωσε τήν εὐχή του, ἀφοῦ τόν διαβεβαίωσαν ὅτι θά μείνουν σταθεροί στήν Πίστη τους καί ἀφοσιωμένοι στήν Πατρίδα καί στήν οἰκογένεια πού ἄφηναν πίσω τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΝΟΤΟ

Τό ταξίδι πρὸς τό Νότο ἦταν γεμᾶτο εὐχάριστες ἐκπλήξεις γιά τούς ξηνητεμένους Ἀλεούτους. Νέες χῶρες, ὁμορφες, πιό ἡμερες, μέ γραφικές ἀπέραντες πεδιάδες, μέ ἀνέμους πιό ζεστούς κι ἀνάλαφρους, μέ θάλασσες πιό γελαστές καί ἡρεμες.

Πραγματικά μιά ἄλλη ζωή, μέ ἄλλες δυνατότητες. Ἡ ὁμορφιά ὅμως αὐτή δέ στάθηκε ἱκανή νά κατακτήσει τήν καρδιά τῶν ἐμψύχων αὐτῶν λουλουδιῶν τοῦ παρθενικοῦ Βορρᾶ. Ἡ ἀγάπη τους ἦταν πάντα σταθερά ἐστραμμένη σάν τήν πυξίδα, πρὸς τόν Ὁρθόδοξο Βορρᾶ, καί εἰδικά τοῦ Πέτρου.

Ἐδῶ στό Νότο ἐπικρατοῦσε μία ἄλλη πρωτόγνωρη κατάσταση πού ἐνοχλοῦσε ψυχικά τούς μετανάστες μας, παρ' ὅλο πού ἡ φύση ἦταν ἐλκυστική καί ἡ γῆ ὑπάκουη στά χέρια τῶν γεωργῶν.

Ἐδῶ οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν πολλά, ἦταν παράξενα φλύαροι, καχύποπτοι, πλεονέκτες, ὑπερόπτες καί σκλη-

ροί οἱ περισσότεροι. Αὐτοὶ ἦταν οἱ ἀποικιοκράτες. Ἰσπανοὶ καὶ Πορτογάλοι.

Οἱ ντόπιοι ἦταν σέ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Φοβισμένοι, ἀπελπισμένοι, μισόγυμνοι καὶ πεινασμένοι. οἱ περιοχές τότε κοντά στό φρούριο Ρῶς τῆς Ρωσοαμερικανικῆς ἐταιρείας καὶ ὅλη ἡ χερσόνησος τῆς Καλιφόρνιας ἦταν στά χέρια τῶν Ἰσπανῶν ἀποικιστῶν.

Μέ ἐγωισμό καὶ σκληρότητα συνδυασμένη μέ ἀσυγκράτητη ἀπληστία οἱ Ἰσπανοὶ κατακτηταὶ τοῦ Νέου κόσμου στήν πλειονότητά τους, ἀπό τὴν ἐποχὴ πού εἶχε πρωτοέρθει ὁ Χριστόφορος Κολόμβος μέχρι τότε, ἐκμεταλλεύονταν καὶ βασάνιζαν τοὺς ἐγχωρίους σέ σημεῖο ἀπίστευτο. Μάταια τό Ἰσπανικὸ κράτος προσπάθησε ν' ἀναχαιτίσει τὴν ἀκατάσχετη ὁρμὴ τῶν ἀποικιοκρατῶν γιὰ κέρδος καὶ τὴ δίψα τους γιὰ χρυσό καὶ πολύτιμους λίθους. Οἱ ντόπιες φυλές ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐξαντλητικὴ ἐργασία πού τοὺς ὑποχρέωναν νά κάνουν, εἰδικά στά μεταλλεῖα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη ἀρκετῆς τροφῆς, πέθαιναν συνεχῶς! Κυριολεκτικὰ ἀποδεκατίστηκαν. Πολλοὶ στήν ἀπελπισία τους δραπέτευαν στά βουνά καὶ γίνονταν ληστές.*

Τὰ θάσανα ὅμως τῶν ἰθαγενῶν δέν προέρχονταν μόνο ἀπὸ τοὺς κερδοσκοποὺς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ψευδοῖεραποστόλους πού ἔστελνε ὁ Πάπας καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἰσπανίας, ρασοφόρους καὶ μὴ, γιὰ νά ἐκχριστιανίσουν

---

* Μιχ. Α. Δενδιάς, ἐκ τῶν 1) Β. Dial del Castillo, Historia averd adera de la conquista de la Nueva Espana. 2) Bartolomeo de las Casas Historia de las Indias. Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια, λῆμα Ἀμερικὴ, τόμος Δ', σελ. 230.

δῆθεν τούς αὐτόχθονας κατοίκους τοῦ Νέου Κόσμου (τῆς Ἀμερικῆς).

Φορτωμένοι μέ τό χειρότερο εἶδος φανατισμοῦ, κάθε ἄλλο παρά παρουσίασαν στά μάτια τῶν φτωχῶν ἰθαγενῶν τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τό πρόσωπο τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας, τῆς ἀνιδιοτέλειας καί τῆς θυσίας γιά τό συνάνθρωπο. Φορεῖς ἀπανθρωπίας καί κερδοσκοπίας, συμμαχοῦσαν μέ τούς ἰσχυροῦς πολιτικούς ἄρχοντες, γιά νά ἔχουν κι αὐτοί τά στηρίγματα τῆς ἐξουσίας τους καί τά ὑλικά τους ὀφέλη.

Αὐτόν τόν παραμορφωμένο χριστιανισμό, τό ἔκτρωμα αὐτό πού ἐκυοφόρησε καί γέννησε ἡ μισαλοδοξία τῆς Παπικῆς πλάνης μαζί καί ἡ ἀπανθρωπία, τόν παρουσίασαν ὄχι μόνο στούς λαούς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀλλά δυστυχῶς καί στίς νέες χῶρες πού ἀποίκησαν. Αἵρετικοί οἱ ἴδιοι στόν ὕψιστο βαθμό, ἀφοῦ ἀρνήθηκαν τά δύο βασικά στοιχεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τήν Ἀλήθεια καί τήν Ἀγάπη, δηλαδή τόν ἴδιο τό Χριστό, καταδίωκαν τούς ὑπόλοιπους ὡς αἵρετικούς! Ἐφεραν μαζί τους ἀπό τή Μητροπολιτική Ἰσπανία ἀκόμη καί τό φοβερό θεσμό τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, πού ἀπετέλεσε κηλίδα γιά τόν ἀνθρώπινο πολιτισμό.

Ὅσοι ἀπό τούς ἰθαγενεῖς δέ δέχονταν νά προσχωρήσουν στό Ρωμαιοκαθολικισμό, ἤ τούς βασάνιζαν, ἤ τούς ἔκαιγαν ζωντανούς στή φωτιά, ἤ τούς ἔστελναν νά δουλέψουν καταναγκαστικά στά μεταλλεῖα τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Ἰσπανίας, πού τά κατεῖχε προσωπικά στίς χῶρες τοῦ Νέου κόσμου. Τόσο τρομακτικά μακρυνά ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ βρέθηκαν οἱ ἀποικιοκράτες καί οἱ ἱεραπόστολοί τους. Μέ φρίκη οἱ ἰθαγενεῖς ἀπέρριπταν

αὐτοῦ τοῦ εἵδους τό χριστιανισμό τῶν δυναστῶν τους.

Ἐνῷ αὐτά συνέβαιναν στά Ἰσπανοκρατούμενα ἐδάφη, ἡ Ρωσοαμερικανική κοινότης ἦταν μία νησίδα Ὁρθοδοξίας στά μέρη ἐκεῖνα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ καλλιέργεια μεγάλων ἐκτάσεων παράλληλα μέ τή διοργάνωση τῆς κτηνοτροφίας προχωροῦσε ἀπό τήν ἑταιρεία. Ἀρκετές φορές ὀργάνωναν καί κυνηγι στή θάλασσα γιά φώκιες καί ἐνυδρίδες. Εἰδικά ἡ ὁμάδα τῶν δεκατεσσάρων Ἀλεούτων, ἔχοντας ἀνάμεσά της τόν Πέτρο, εἶχε ἄριστες ἐπιδόσεις. Οἱ Ἰσπανοὶ ἀντίθετα ἐνδιαφέρονταν κυρίως γιά πολύτιμα μέταλλα πού τά φόρτωναν στά καράδια καί τά πηγαῖναν στήν πατρίδα τους.

Μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου ὅμως, ἡ Ἑταιρεία ἄρχισε νά ἔχει σοβαρά προβλήματα καί μαζί της καί οἱ ἐργαζόμενοι σ' αὐτήν. Οἱ Ἰσπανοὶ ἔβλεπαν μέ καχυποψία τίς δραστηριότητές της καί ἔφθασαν στό σημεῖο νά τή θεωροῦν ὡς ἐχθρό πού ὑπέδλεπε τίς κατακτήσεις τους. Ἐπειτα καί οἱ “κατόλικοι” μοναχοί, Φραγκισκανοὶ καί Ἰησουίτες, ἐνοχλημένοι καί ὀργισμένοι ἀπό τήν παρουσία Ὁρθοδόξων στήν περιοχή, ζητοῦσαν εὐκαιρία νά τοὺς βγάλουν ἀπό τή μέση. Τό θέμα ἔφθασε στήν Ἰσπανική κυβέρνηση, ἡ ὁποία ἄρχισε νά πιέζει τήν Ἑταιρεία νά ἐγκαταλείψει τίς ἐπιχειρήσεις τῆς Καλιφόρνιας.

Ἐντυπωσιασμένοι ἀπό τήν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε στίς ἰσπανικές ἀποικίες Ρῶσοι καί Ἀλεοῦτοι, μπόρεσαν νά ἐκτιμήσουν περισσότερο τή γνησιότητα τῆς Ὁρθόδοξης Πίστης τους καί τή θεία χαρά καί ἐλευθερία πού ἔχει μέσα της.

Περισσότερο προβληματίστηκαν οἱ Ἀλεοῦτοι, γιατί στήν ἀναπόφευκτη ἐπαφή τους μέ τούς ντόπιους, ὅπως ἀπαιτοῦσε πολλές φορές ἡ ἐργασία τους, ἔβλεπαν, ἄκουγαν καί μάθαιναν πολλά τά ὅποια τούς προβλημάτιζαν καί τούς προξενοῦσαν ὁδυνηρή ἐκπληξη. Πολλές φορές πεινασμένα παιδιά καί γυναῖκες στεγνωμένες ἀπό τή στέρηση καί τήν ἀγωνιώδη φροντίδα γιά τήν ἐπιβίωση τῆς οἰκογενείας τους καθώς καί ἄρρωστοι πού τούς παραπέταξαν, ἀφοῦ ἔδωσαν καί τίς τελευταῖες τους δυνάμεις στά μεταλλεῖα καί στίς φυτεῖες τῶν ἀποικιοκρατῶν, ἔρχονταν καί ζητοῦσαν βοήθεια καί προστασία στίς φάρμες τῆς Ρωσοαμερικανικῆς ἐταιρείας. Ἔτσι, οἱ συνειδητοί Ὁρθόδοξοι τῆς Κοινότητος μαζί καί οἱ Ἀλεοῦτοι ἔδρυσαν τήν εὐκαιρία νά ζήσουν τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, δίνοντας μερίδιο στούς φτωχοῦς Ἰνδιάνους ἀπό τό δικό τους ψωμί.

Συχνά γίνονταν μάρτυρες ἐνός φοβεροῦ ἀνθρωποκυνηγητοῦ καθώς καί τῆς βαρβαρότητος τῶν κυδερνητικῶν στρατιωτῶν πού, τίς περισσότερες φορές σταλμένοι ἀπό τούς Ἱεροεξεταστές, συνελάμβαναν δραπετες ἰθαγενεῖς, γιατί εἶχαν ἀρνηθεῖ τόν προσηλυτισμό τους καί τήν καταπίεσή τους.

Οἱ Ρῶσοι πολλές φορές τούς πρόσφεραν ἄσυλο, ἀλλά ὑπῆρχαν καί φορές πού αὐτό ἦταν ἀδύνατο, γιατί οἱ Ἰσπανοί ἀπειλοῦσαν μέ μεγάλη ἐπιθετικότητα. Ἀργότερα ἀναγκάστηκαν νά ἀπαγορεύσουν τήν προστασία τους. Ἡ ἥρωική ὁμως ὁμάδα τοῦ ἀγίου μας, ἐνῶ κατά τά ἄλλα ἦταν ἡ πλέον πειθαρχική, στήν ἐντολή αὐτή δέν ὑπήκουσε. Τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ γιά ἀγάπη καί συμπαράσταση, τήν ἔβαλε ἐπάνω ἀπό τίς ἐντολές τῶν προῖσταμένων της. Ἔτσι ἔκρυβαν μέ προ-

σωπικό τους κίνδυνο δυστυχισμένους καί κατατρεγμένους ἰθαγενεῖς πότε κάτω ἀπό τίς θημωνιές τῶν θερισμένων σταχυῶν καί ἄλλοτε ἀκόμη καί μέσα στίς ξύλινες παράγκες τους. Ἦξεραν καί ἀπό φτώχεια καί ἀπό κατατρεγμό.

Στίς παράλογες ἀπαιτήσεις τῶν Ἰσπανῶν νά ἐγκαταλείψουν τά πάντα καί νά φύγουν, οἱ Ρῶσοι ἀρνήθηκαν νά συμμορφωθοῦν. Ἀσφαλισμένοι μέσα στό φρούριο Ross, τό ὁποῖο ἀκριδῶς εἶχαν ἰδρύσει γιά νά προστατεύονται ἀπό ἐπίσημους καί ἀνεπίσημους ἐχθρούς καί τυχοδιῶκτες, ἀκόμη καί ἀπό ἀδίστακτους χρυσοθήρες πού “ἀλώνιζαν” ἀνενόχλητοι τότε τίς χῶρες ἐκεῖνες, ἀδιαφόρησαν στήν ἀρχή μπροστά στίς ἀπειλές τῶν Ἰσπανῶν.

Περνώντας ὅμως ὁ καιρός, ἡ κατάσταση χειροτέρευε. Κατάσκοποι μέ ὑπουργοὺς τρόπους καί ὑποκριτικά φερσίματα, συνεχῶς κατασκόπευαν τήν Ὁρθόδοξη Κοινότητα. Ἐπειτα, γιά ν’ ἀρέσουν στούς κυρίους τους καί νά δικαιολογοῦν τά φουσκωμένα πουγγιά μέ τά δουκάτα πού ἔπαιρναν, ἔφτιαχναν μέ μαεστρία τίς ψεύτικες ἀναφορές τους. Τότε κατέφθαναν στόν τόπο ἐργασίας τῶν μεταναστῶν κυβερνητικοί στρατιῶτες καί μέ φωνές καί ἀπειλές, ἄλλοτε κακοποιοῦσαν ἐργάτες τῆς Ἐταιρείας καί ἄλλοτε τοὺς ὀδηγοῦσαν στόν “καπιτάνο”, τό Διοικητή τῆς περιοχῆς, γιά ἀτέλειωτες καί ἐξαντλητικές ἀνακρίσεις. Καί ἂν δέν ἐπενέβαιναν δυναμικά ἀνώτερα στελέχη τῆς Ἐταιρείας, σίγουρα θά τοὺς σκότωναν. Ἦδη, τά τελευταῖα χρόνια εἶχαν συλλάβει αἰχμαλώτους μαζί μέ τό πλήρωμα δύο πλοιάρχους τῆς Ἐταιρείας, τόν Ἐλιοτ καί τόν Ταρακανώφ.

Αὐτή ἡ δύσκολη κατάσταση εἶχε φέρεи πiό κοντά Ρώ-
σους καί ᾽Αλεούτους. ᾽Ενοιωθαν σάν μιὰ οἰκογέ- νεια
μέσα στό ἐχθρικό περιβάλλον.

Σέ μιὰ συζήτηση πού εἶχαν οἱ ᾽Αλεοῦτοι μας ἔξω ἀπό
τά ξύλινα σπιτάκια πού τούς εἶχε κατασκευάσει ἡ
᾽Εταιρεία, ἕνα καλοκαιρινό βράδυ πού τό φεγγάρι χρύ-
σωνε τίς θαλλερές καλλιέργειες, ἄκουγε κανεῖς τούς πα-
ρακάτω διαλόγους:

- ᾽Αδελφοί, ἡ κατάσταση εἶναι πολύ ἄσχημη. Εἶναι
ἀμφίδολο ἂν μπορέσουμε νά ξαναδοῦμε τήν πατρίδα
μας. Θά μᾶς ξεκάνουν οἱ Σπανιόλοι χωρίς αἰτία. ᾽Εσύ τί
λές, Πέτρο; ἄρχισε τή συζήτηση ἕνας ᾽Αλεούτης τῆς
Οὐναλάσκας μέ ἀνήσυχη ἔκφραση στό νεανικό πρόσω-
πό του.

Οἱ ὑπόλοιποι, καμμιά εἰκοσαριά, γύρισαν κατά τόν
Πέτρο πού φαινόταν κι αὐτός σκεφτικός. Τελικά, ὅταν
μίλησε, τούς εἶπε:

- ᾽Αδελφοί μου, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ζοῦμε μέσα σ' ἕνα
ἐχθρικό περιβάλλον. Μᾶς εἶχαν πεῖ ὅτι στά μέρη αὐτά
ὑπῆρχαν Χριστιανοί, ὅμως σέ τίποτα δέ μοιάζουν μ'
αὐτούς πού γνωρίσαμε στήν πατρίδα. ᾽Ας μήν ἀνησυ-
χοῦμε ὅμως· ὁ Χριστός μας θά κάνει τό καλύτερο γιά
μᾶς.

- Θαυμαστή εἶναι ἡ πίστη σου, Πέτρο. ᾽Εγώ μερικές
φορές σκέφτομαι νά μπῶ κρυφά στά ἀμπάρια τοῦ καρα-
βιοῦ τῆς ᾽Εταιρείας καί νά γυρίσω στήν πατρίδα, συνέ-
χισε ὁ νεαρός.

- Γιά κάνε το καί θά δεῖς ὑποδοχή πού θά σοῦ κάνει ὁ
κυρ - ᾽Αλέξανδρος Μπαράνωφ, ὅταν ὀγεῖς στό Κόντιακ,
τοῦ ἀπάντησε ἕνας συμπατριώτης του χαμογελώντας
συγκρατημένα.

Τότε ὁ πρῶτος μονολόγησε:

- Ὁ Μπαράνωφ ! Στ' ἀλήθεια εἶναι ἀγγελούδι μπροστά σ' αὐτούς τούς κατόλικους Σπανιόλους.

Καί πρόσθεσε ζωηρά: - Ξέρετε τί μοῦ εἶπε ἓνας ντόπιος Ἰνδιάνος πού ἦρθε γιά νά μεταφέρει προϊόντα τῆς φάρμας στό καράβι, κάτω στό λιμάνι; “Φύγετε, μοῦ εἶπε, φύγετε ! Πηγαίνετε στήν πατρίδα σας πρίν εἶναι ἀργά. Ἐσᾶς πού εἴσαστε Ὁρθόδοξοι, σίγουρα θά θελήσουν νά σᾶς κάνουν κακό.”

Ὁ Πέτρος ὅμως μαζί μέ τή γενναία ὁμάδα του, δέ φάνηκαν νά συμμερίστηκαν τήν ἀνησυχία του. “Ὅχι γιατί δέν εἶχαν ἐπίγνωση τοῦ κινδύνου, ὅχι γιατί δέ μπορούσαν νά δηλώσουν στήν Ἑταιρεία ὅτι φεύγουν, ἀλλά ἀπό μιὰ βαθύτερη συναίσθηση κάποιας μυστικῆς ἀποστολῆς πού τούς εἶχε ἀναθέσει ὁ Κύριος στήν περιοχή αὐτή. Καί αὐτή ἦταν ὅτι μέ τήν παρουσία τους, τήν ἀδελφική συμπεριφορά τους στούς φτωχοὺς ἰθαγενεῖς, τή συμπαράστασή τους μέχρι θυσίας καί ἀκόμη μέ τή φωτεινή καί γεμάτη χάρη Χριστοῦ ζωή τους, ἔδειχναν στά μάτια τῶν ἰθαγενῶν τόν πραγματικό Χριστιανισμό, τή Θεόσδοτη ἀποκάλυψη τῆς Ἀλήθειας στόν ἄνθρωπο, τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη!

Κάποιοι ὅμως Ἀλεοῦτοι πρότειναν νά γίνει ἀναφορά στόν Τσάρο καί νά ζητηθεῖ ἡ ἐπέμβασή του. Τότε μίλησε ὁ πιό ἡλικιωμένος ἀπ' τούς Ἀλεοῦτους, ὁ ὁποῖος ἦταν καί πιστός μαθητής τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ ὅταν ἦταν στήν πατρίδα.

- Ὁ Τσάρος! εἶπε μέ θλίψη. Εἶναι πολύ μακριά γιά νά κάνει κάτι, κι ἐμεῖς πολύ ἀσήμαντοι στά μάτια του γιά νά ἐνδιαφερεθεῖ. Θυμᾶμαι, ὁ πατήρ Γερμανός πολλές φορές εἶχε ζητήσῃ βοήθεια γιά ἐμᾶς τούς Χριστιανούς

τῆς Ἀλάσκας καί πάντα σιωπή. Μόνος του πάλευε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ σκάδοντας μέ πολύ κόπο τό σκληρό χῶμα γιά νά φυτέψει λίγες πατάτες νά ταΐσει τά ὀρφανά του. Καί θά θυμηθεῖ ὁ Τσάρος ἑμᾶς ἐδῶ κάτω;

- Σωστά μιλάει ὁ ἀδελφός, πετάχτηκε ὁ Ἀλεοῦτης ἀπ' τό Καζίμ. Μήν πιστέψετε πώς ὁ Τσάρος θ' ἀποφάσιζε νά τά δάλει μέ τούς Ἰσπανούς γιά χάρη μας. Τή Ρωσοαμερικανική ἐταιρεία τή βρῆκε μιά πρόχειρη λύση γιά τή διοίκηση τῆς Ἀλάσκας. Καί μάλιστα ἔχει ἀκουστεῖ ἀπό ἀνώτερους ὑπαλλήλους τῆς Ἑταιρείας πού ἦρθαν ἀπό τή Μόσχα, πώς σκέφτεται νά τήν πουλήσει.*

Οἱ Ἀλεοῦτοι πού εἶχαν προτείνει τήν ἀναφορά στόν Τσάρο, ἀκούγοντας αὐτά ζάρωσαν ἀπογοητευμένοι στή θέση τους. Τότε ὁ Πέτρος εἶπε λίγα λόγια γεμάτα ἀλήθεια καί χάρη τονώνοντας τήν Πίστη ὅλων στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καί πρόσθεσε:

- Σκέφτομαι, ἀδέλφια, πώς ἐδῶ κάτω πού εἴμαστε, δέ βρεθήκαμε μόνο γιά νά κερδίσουμε μερικά χρήματα καί ἄλλα ἀγαθά. Ἴως τό σχέδιο τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι νά δώσουμε κι ἐμεῖς καί οἱ Ρῶσοι μία σωστή εἰκόνα καί μία γνήσια μαρτυρία γιά τή Χριστιανική Πίστη. Ἀπ' ὅ,τι βλέπουμε κάθε ἡμέρα ἐδῶ καί τρία χρόνια, οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, οἱ Ἰνδιάνοι, δέ μπόρεσαν νά δοῦν τήν ὁμορφιά τῆς Ἀλήθειας. Τά μάτια τους θαμπωμένα ἀπό τά δάκρυα τοῦ πόνου δέ μποροῦν νά δοῦν καθαρά. Ἡ καρδιά τους πληγωμένη ἀπό τή σκληρότητα ἔχει ἀκόμα τό χειμῶνα

---

* Πράγματι, ἀργότερα ἡ Ρωσία πούλησε στήν Ἀμερική τήν Ἀλάσκα, στήν ελάχιστη τιμή τῶν 7.200.000 δολλαρίων. (Θρησκευτική Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμος 2, σελ. 12).

τοῦ μίσους. Ἐμεῖς, συνέχισε μέ ταπεινή φωνή πού τώρα ἔτρεμε ἀπ' τή συγκίνηση, ὀφείλουμε μέ τήν ἀγάπη μας νά τοὺς μάθουμε ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Χριστιανός. Ὡς ἐμπιστευθοῦμε λοιπόν τή ζωή μας στή φροντίδα τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν ὁ Χριστός θελήσει νά πεθάνουμε γιὰ Ἐκεῖνον, ἐμεῖς θά ποῦμε ὄχι; Ἐγώ πάντως δέ θέλω νά Τοῦ πῶ ὄχι.

Σταμάτησε σ' αὐτό τό σημεῖο λίγο καί πρόσθεσε:

- Ὅσοι θέλετε νά φύγετε, φύγετε. Καί κρυφά ἂν θελήσετε νά φύγετε, κανέννας δέ θά σᾶς προδώσει.

- Κανέννας δέ φεύγει, φώναξε τότε πρῶτος ὁ φίλος τοῦ Πέτρου, ὁ Κιχάλυ καί πετάχτηκε ὄρθιος. Μαζί του πετάχτηκαν ὄρθιοι ἄλλοι δώδεκα, οἱ ὅποιοι φώναξαν αὐθόρμητα:

- Καί ἐμεῖς μαζί σας καί ὅλοι μαζί μέ τό Χριστό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΘΥΣΙΑ

1815

Συνταρακτικά γεγονότα γιὰ τὴ Ῥωσοαμερικανικὴ ἑταιρεία ἔκλεισε μέσα τῆς ἡ χρονιά αὐτή.

Οἱ δυσκολίες μεγάλωσαν καὶ οἱ Ἰσπανοὶ ἔπαιρναν ὅλο καὶ σκληρότερα μέτρα ἐναντίον τῆς. Ἀπαγόρευσαν στὰ καράβια τῆς νὰ ἀγκυροβολοῦν στὰ λιμάνια τους καὶ ὁ νέος κυβερνήτης τῆς Καλιφόρνιας Pamplo Vicente de Sola ἔδγαλε διαταγὴ νὰ σταματήσῃ τό ἐμπόριο καλλιεργήσιμων προϊόντων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἑταιρεία, ἔχοντας μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν Πέτρο καὶ σέ μερικοὺς ἄλλους Ἀλεοῦτους, τοὺς εἶχε ἀναθέσει νὰ συνοδεύουν τὰ προϊόντα μέχρι τό πρῶτο λιμάνι πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τῶν Ἰσπανῶν. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ συχνὴ διακίνησή τους οἱ Ἀλεοῦτοι εἶχαν λίγο πολὺ γίνεῖ γνωστοὶ στίς Ἰσπανικὲς ἀρχές πού καραδοκοῦσαν νὰ βροῦν εὐκαιρία γιὰ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Δέν ἦταν ὅμως στόχος μόνον γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς ἀποικιοκράτες, ἐμπόρους καὶ κυβερνητικούς. Τό πλέον ἐπικίνδυνο ἦταν ὅτι εἶχαν γίνεῖ "τό κόκκινο πανί" γιὰ τοὺς "κατόλικους" καλογέρους τοῦ Πάπα, τοὺς Ἱησουίτες. Τοὺς ἐρέθιζε ἡ παρουσία τῶν Ὁρθοδόξων Ἀλεοῦτων, γιατί μέ τὴν καλωσύνη τους καὶ τὴν εἰλι-

κρινῇ ἀγάπη πού ἔδειχναν στους ἰθαγενεῖς, εἶχαν κερδίσει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴ συμπάθειά τους.

Οἱ περίοικοι καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Σάν Φραντζίσκο συνειδητοποίησαν πλέον τὴν παρουσία τῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος μέσα στή δική τους περιοχὴ καὶ διέκριναν τὴν τεράστια διαφορὰ μεταξύ τοῦ “Χριστιανισμοῦ” τῶν δυναστῶν τους καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἔτσι, στήν πλειονότητά τους, ἔδειχναν μία μεγάλη φιλικότητα καὶ φανερὴ ἐκτίμηση πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ρωσοαμερικανικῆς ἑταιρείας. Ἰθαγενεῖς ἀπὸ τίς γειτονικὲς φάρμες εἶχαν ἀναπτύξει φιλικὲς σχέσεις μαζί τους ἀλλὰ καὶ ψαράδες κάτω στὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅταν τοὺς συναντοῦσαν, τοὺς γέμιζαν ἐκδηλώσεις ἀγάπης. Ὑπῆρχαν δέδαια κι αὐτοὶ πού τοὺς ἔβλεπαν σάν ἀνταγωνιστὲς στό ψάρεμα καὶ προσπαθοῦσαν νά τοὺς ἐμποδίσουν. οἱ περισσότεροι πάντως τοὺς συμπαθοῦσαν καὶ θαύμαζαν τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν Ἀλεούτων στό κυνήγι τῆς φώκιας καὶ τῆς ἐνυδρίδας.

Πέρα ἀπ’ αὐτό ὅμως, κάτι ἀπροσδιόριστο τοὺς τραβοῦσε σάν μυστικὸς μαγνήτης πρὸς τὰ εὐχάριστα αὐτὰ παλληκάρια τοῦ Βορρᾶ μέ τὴν ἐλκυστικὴ καλωσύνη. Ἀρκετές φορές, ὅταν δέ συνοδεύονταν ἀπὸ Ρώσους, συζητοῦσαν ἔχοντας ὡς διερμηνεῖς δύο ἀπὸ τοὺς Ἀλεούτους πού παλαιότερα εἶχαν ξαναεργαστεῖ στὰ μέρη αὐτά. Μὲ ἀπλότητα καὶ ἀδελφικὴ προθυμία τοὺς μετέδιδαν μυστικά τῆς κυνηγετικῆς τέχνης τῆς φώκιας, μιά πού οἱ ψαράδες τοῦ Βορρᾶ ἦταν οἱ πλέον δεξιότεχνες τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ σιγά-σιγά τοὺς κατέκτησαν!

“Όταν σέ κάποια ἄπ’ τίς συζητήσεις οἱ Ἰαλοῦτοι μίλησαν γιά τήν Πίστη τους καί τά πρόσωπά τους φωτίστηκαν ἀπό ἄγνή ὑπερηφάνεια, οἱ ἰθαγενεῖς ψαράδες συνειδητοποίησαν ὅτι αὐτό πού τούς ἔδινε τόση καλωσύνη καί χάρη, ἦταν ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καί ζωή τους.

Ἡ καλή κοινή γνώμη κυκλοφόρησε μυστικά καί μετὰ, δυναμώνοντας τή φωνή της, ἔφτασε σ’ αὐτιά τῶν κατασκόπων πού γρήγορα ἔφεραν τά νέα σ’ ἀφεντικά τους.

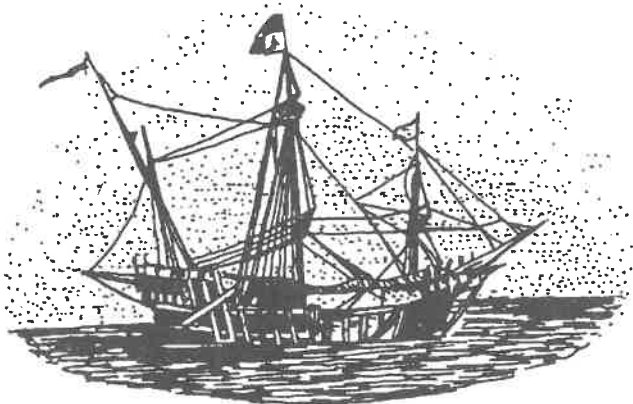
Τότε ὁ φθόνος φούντωσε. Ἀμέσως συνεδρίασαν καί οἱ Φραγκισκανοί καί οἱ Ἰησουίτες. Καί “ἔκριναν” πῶς οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ρωσοαμερικανικῆς ἐταιρείας ἦταν φοβερά ἐπικίνδυνοι γιά τό κῦρος τους στήν περιοχή καί ἔχθροί τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Ἰσπανοῦ Αὐτοκράτορος, διότι δῆθεν ἐξήγειραν τούς ἰθαγενεῖς ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν!

Μετά τίς ἀποφάσεις αὐτές οἱ νεώτεροι αὐτοί Φαρισαῖοι συνάντησαν τόν Ἀντιδασιλέα τῆς ἀποικίας καί τούς Διοικητές (καπιτάνους) τῆς περιοχῆς καί τούς ἔπεισαν πῶς ὁ κίνδυνος ἀπό τούς ἀθῶους Ἰαλοῦτους ἦταν “ μέγας” ! Καί φυσικά τούς ὄρῃκαν πρόθυμους νά ἐκτελέσουν τίς ἀποφάσεις τους. Ἐκδόθηκαν διαταγές δεσμευτικές γιά τό ἐμπόριο τῆς Ἐταιρείας, ἔκαναν κατασχέσεις στά ἐμπορεύματά της καί τελικά ἄρκετούς ἀπό τούς ἐργαζόμενους σ’ αὐτήν τούς αἰχμαλώτισαν κακοποιώντας τους καί τούς ἔστειλαν στά μεταλλεῖα γιά ἀναγκαστική ἐργασία.

Οἱ ἀναφορές ἔφευγαν συνέχεια ἀπό τή Ρωσική ἀποικία πρὸς τό διοικητή τῆς Ἐταιρείας καί ἀκόμη πρὸς τήν Πετροῦπολη στούς ὑπεύθυνους. Χωρίς ἀποτέλεσμα ὅμως.

Τελικά ἤρθε ἡ μεγάλη ἡμέρα καί γιά τόν ἅγιό μας καί γιά τήν ομάδα του. Μιά ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1815, διαυγής καί γλυκιά, ἰδανική γιά ψάρεμα.

Ἐνα ἀπό τά ἀλιευτικά τῆς Ἑταιρείας, τό ILMEN, μέ πλοίαρχο τόν Μπόρις Ταρασώβ (Boris Tarasov), ἔναν-ψημένο ἀπ' τήν ἀλμύρα Ρῶσο θαλασσόλυκο, ἤρθε κι ἄραξε στόν κολπίσκο πού ἀποτελοῦσε τό ἐπίνειο τοῦ φρουρίου Ρῶς.

Ὁ Διοικητής Κουσώβ ἐκμεταλλεζόμενος τήν πολύτιμη παρουσία τοῦ Ταρασώβ διοργάνωσε θαλάσσιο κυνήγι φώκιας καί ἐνυδρίδας στά παρθενικά τότε παράλια τῆς περιοχῆς. Συγκρότησε τήν ἀλιευτική ομάδα, ἀκριβῶς μέ τούς καλύτερους κυνηγούς. Καί αὕτη ἦταν ἡ ομάδα τῶν δεκατεσσάρων Ἀλεούτων, στήν ὁποία ἀνῆκε καί ὁ Πέτρος.

Πρίν ἀποπλεύσει ὁ Μπόρις Ταρασώβ, τοῦ εἶπε συμβουλευτικά ὁ Κουσώβ:

- Ταρασώδ, πρόσεχε! Νά μήν πλησιάζεις κατοικημένες περιοχές, γιατί οί Ίσπανοί ἔχουν πολύ ἀγριέψει τόν τελευταῖο καιρό.

Ἐκεῖνος, γνωστός γιά τήν τόλμη του, χαμογέλασε εἰρωνικά μασώντας τό ξύλινο τσιμποῦκι του καί εἶπε μέ περηφάνεια:

- Ὁ Ταρασώδ δέν πιάνεται εὐκόλα σέ παγίδα!

Ὁ Κουσώδ ὁμως ἐπέμεινε:

- Ἄσε τήν περηφάνεια στήν ἄκρη, καπετάν-Ταρασώδ, γιατί ἔτσι ἔλεγε καί ὁ πλοίαρχος Ταρακανώδ πέρυσι καί τελικά εἶναι αἰχμάλωτος σέ καταναγκαστική ἐργασία καί σκαλίζει τά ἀμπέλια τῶν Ἰσπανῶν. Ἔστειλα γράμμα στόν προηγούμενο Κυβερνήτη Luis Antonio Arguello, ἀλλά δέν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήσει.*

Μετά ἀπό αὐτόν τό διάλογο τό ILMEN ξεκίνησε περὶ φανο. Μερικές ὥρες ἀργότερα, ἔφθασαν σέ περιοχές κατάλληλες γιά τή δουλειά τους. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὁμορφη καί τό κυνήγι πλούσιο κι εὐχάριστο. Ὁ πλοίαρχος Ταρασώδ παρατηροῦσε τήν παλληκαριά καί τή δεξιότηχία τῶν Ἀλεούτων πού ἔσχιζαν τή γαλαξοπράσινη θάλασσα μέ τά κανώ κι ἓνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως φώτιζε τό ἡλιοκαμένο πρόσωπό του, ἐνῶ κάπνιζε τό τσιμποῦκι του.

Ὁ Κιχάλυ ἐνθουσιασμένος καθώς προσπαθοῦσε νά σύρει κατά τό καράδι μιὰ σκοτωμένη ἐνυδρίδα μέ στυλινό πολύτιμο τρίχωμα, φώναξε στόν Πέτρο πού εἶχε σκαρφαλώσει στό καράδι καί ἀνέδαζε τή λεία:

---

* Orthodox Life, Ἰαν. 1981, σελ. 15.

- "Ε, Πέτρο, πλούσια σοδειά έχουμε σήμερα. "Η Εταιρεία είπε θ' ανεβάσει τά ποσοστά τῆς ἀμοιβῆς μας καί τό καράδι θά πάει πολλά δῶρα στήν Πατρίδα.

- Ναί, Κιχάλυ, σήμερα "ἡ σοδειά" θά εἶναι μεγάλη καί γιά τήν ἀληθινή Πατρίδα τ' Οὐρανοῦ.

Ὁ νεαρός φίλος τοῦ Πέτρου τόν κοίταξε παραξενεμένος χωρίς νά καταλαβαίνει τά λόγια του. Δέ μίλησε ὅμως περισσότερο γιατί τόν εἶδε νά ἔχει στρέψει τό βλέμμα του πρὸς τόν οὐρανό σάν νά προσεύχεται. Ποιός ξέρει τάχα τί πληροφορία νά'χε πάρει ὁ καλὸς Πέτρος ἀπ' τόν οὐρανό!

Ὁ Κιχάλυ πού τόν ἀγαποῦσε μαζί καί τόν θαύμαζε εἶχε ἀντιληφθεῖ πὼς ὁ φίλος του εἶχε προσευχηθεῖ πολλή ὥρα τήν περασμένη νύχτα. Ὅταν ξύπνησε γιά μιὰ στιγμή περασμένα μεσάνυχτα, εἶδε τό κρεβδῶτι του στή γωνιά τῆς ξύλινης παράγκας πού στέγαζε τέσσερις Ἀλεούτους, ἄδειο! Κι ὅταν κοίταξε κρυφά ἀπ' τό παράθυρο, τόν εἶδε κάτω ἀπὸ τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νά μπαίνει ἀθόρυβα σάν σκιά στήν μικρή καλύβα πού χρησίμευε γιά Ἐκκλησιούλα τοῦ προσωπικοῦ τῆς Εἰσπράξεως... Δέν εἶπε τίποτε, σκέφθηκε ὅμως πὼς ὁ Πέτρος θά ἐνοιωθε πὶο μεγάλη τήν ἀνάγκη τῆς Προσευχῆς τώρα πού ζοῦσαν μέσα στὸν κίνδυνο, γι' αὐτὸ καί εἶχε πυκνώσει τίς προσευχές του.

ὦ, πόσο ἡ παρουσία καί ἡ ζωὴ τοῦ Πέτρου στήριζε καί ἐνέπνεε θάρρος καί Πίστη στὸν νεαρό Κιχάλυ! Ἦταν περίπου συνομήλικοι κι ὅμως ὁ Πέτρος εἶχε κῦρος καί χάρη σπάνια γιά τήν ἡλικία του.

Λίγο πὶο πέρα ψάρευαν δύο πλοιάρια ἰθαγενῶν. Ἦταν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς φίλους τῶν Ἀλεούτων. Εἶχαν κι αὐτοὶ καλὴ λεία βοηθούμενοι μέ μυστι-

κά νοήματα από τούς 'Αλεούτους, για νά μή γκρινιάζει ὁ καπετάν- Ταρασώδ.

Ξαφνικά ἀπ' τό καῖκι τῶν 'Ινδιάνων πού εἶχε θγεῖ λίγο πιό ἔξω ἀπ' τόν κολπίσκο, ἀκούστηκε δυνατή κραυγή:

- "Ερχονται Σπανιόλοι! "Ολοι στήν ξηρά!

Μέ γρήγορους κωπηλατισμούς οἱ φτωχοί 'Ινδιάνοι ψαράδες κατευθύνθηκαν πρὸς τήν ἀκτή πανικόβλητοι. Φοβόνταν τά μπερδέματα μέ τούς Σπανιόλους. Αὐτό δέ πού κυρίως ἔτρεμαν ἦταν μήν τούς συλλάβουν καί τούς στείλουν, ὅπως τόσους ἄλλους, στίς 'Αντίλλες για νά τούς θγάζουν μαργαριτοφόρα ὄστρακα. Αὐτό σήμαινε δέδαιο θάνατο ἢ παράλυση ἀπό τίς καταδύσεις πού ἀναγκάζονταν νά κάνουν κάτω ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ ξί-φους. Πραγματικά μόλις τά μικρά πλοιάρια πλησίασαν τήν ἀκτή, τά ἐγκατέλειψαν ὅπως ἦταν καί ἔτρεξαν καί κρύφτηκαν μέσα στά βράχια τῆς ἀκτῆς.

Τό Ρωσικό ἀλιευτικό τῆς 'Εταιρείας ἔμεινε καρφωμένο στή θέση του. 'Ο Ταρασώδ, δαγκάνωντας νευρικά τό τσιμπούκι του, τό μόνο πού ἔκανε ἦταν νά φωνάξει ὅλους τούς 'Αλεούτους ν' ἀνεδοῦν στό καράβι. Καί πράγματι ἔτσι ἔγινε. Τότε εἶπε μέ δυνατή φωνή:

- Μή φοδᾶστε, ψυχραιμία! Δέν ἔχουν τό δικαίωμα νά μᾶς ἐνοχλήσουν, δέν εἴμαστε στά δικά τους νερά!

'Εν τῷ μεταξύ ἡ 'Ισπανική καραβέλλα ἐρχόταν ἀκάθεκτη ἐναντίον τους, λές καί ἦταν ἐτοιμη για ναυμαχία! 'Ο Ταρασώδ ἄρπαξε τόν τηλεδόλα καί φώναξε ἰσπανικά:

- Τί θέλετε ἀπό μᾶς; 'Απλοί ψαράδες εἴμαστε.

- Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, συλλαμβάνεσθε! Εἴσαστε σέ Ἰσπανική θάλασσα! ἀπάντησε ὁ Σπανιόλος πλοίαρχος μέ σκληρή φωνή γεμάτη ὑπεροψία καί πλεύρισε στό Ρωσικό καράδι τόσο κοντά, πού μπόρεσαν καί πήδησαν μέσα μερικές δεκάδες πάνοπλοι στρατιῶτες πού χωρίς ἄλλη ἐξήγηση, ἄρχισαν νά χτυποῦν μέ τά ξίφη τους τό πλήρωμα.

- Παλληκαράδες! φώναξε ὁ Ταρασώβ κοκκινίζοντας ἀπό θυμό, ὅλες οἱ θάλασσες εἶναι δικές σας καί οἱ στεριές; Γιά σᾶς μόνο ἔφτιαξε ὁ Θεός τόν κόσμο;

Στά λόγια αὐτά ἓνα ἰσπανικό ξίφος ἀπείλησε τό Ρῶσο καπετάνιο. Ἐν τῷ μεταξύ ὅλους σχεδόν τούς Ἀλεούτους τούς εἶχαν πληγώσει. Ὁ Πέτρος εἶχε χτυπηθεῖ στό κεφάλι μέ τή λάμα ἑνός σπαθιοῦ καί τό αἷμα ἔτρεχε μέχρι τό λαιμό του. Τελικά τούς ἔδεσαν ὅλους καί τούς πέταξαν στό κατάστρωμα τοῦ καραδιοῦ τους. Τό Ρωσικό τό λεηλάτησαν, πήραν τήν πλούσια κυνηγετική λεία καί τό κατακράτησαν στό San Luis. Μετά ἄνοιξαν τά πανιά μέ κατεύθυνση τό Σάν Φραντζίσκο.

Οἱ Ἀλεοῦτοι μας ἀντιμετώπιζαν, δεμένοι καθὼς ἦταν, τά δάρβαρα καί χονδροειδῆ ἄσπεῖα καί τίς κοροϊδίες τοῦ πληρώματος. Ἡ βιογραφία τοῦ ἁγίου Πέτρου καθὼς καί τῶν συντρόφων του μιλάει γιά “ἐμπαιγμό”. Κι αὐτή ἡ λέξη κρύβει πολλά.

Σάν γνήσια παλληκάρια τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν τήν τιμή νά ὑποστοῦν κι αὐτοί τό ψυχικό καί σωματικό μαρτύριο πού ἔζησε ὁ Κύριός τους. Ὁ εὐαίσθητος Κιχάλνι εἶχε τά μάτια του γεμάτα δάκρυα, ὁ Πέτρος ὅμως τόν ἐνίσχυε λέγοντάς του ψυθιριστά:

- Μή φοβᾶσαι, ὁ Χριστός μας θά βοηθήσει.

Ἀνάμεσα στίς βρισιές καί στίς κοροϊδίες τῶν Ἰσπανῶν, ὁ Ἀλεούτης ἀπ' τό Καζίμ πού ἤξερε ἀρκετά Ἰσπανικά, ἄκουσε ἕναν ἀξιωματικό πού ἔλεγε στόν καπετάνιο:

- Ἀπόψε θά τούς πᾶμε στό Διοικητήριο καί αὔριο στή Μισσιοναρία (Ἱεραποστολή) τῶν Ἰησουιτῶν. Αὕτῃ τῇ διαταγή ἔχω.

Ὁ Ἀλεούτης τοῦ Καζίμ ἀμέσως ἐνημέρωσε τούς ὑπολοιπούς καί πρόσθεσε:

- Καλά τό κατάλαβα ἐγώ ὅτι ἦταν βαλτοί νά μᾶς συλλάβουν. Θά μᾶς πᾶνε στή Μισσιοναρία. Νά δεῖς, Πέτρο, πού οἱ Ἰησουίτες τους θά μᾶς ζητήσουν νά γίνουμε Κατόλικοι.

- Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, αὐτό δέν πρόκειται νά γίνει ποτέ! εἶπε ὁ Πέτρος καί προσπάθησε νά σκουπίσει μέ τόν ὦμο του τό αἷμα πού ἔτρεχε ἀπό τό μέτωπό του.

Εἶχε νυχτώσει πιά ὅταν ἔφθασαν στό λιμάνι τοῦ Σάν Φραντζίσκο. Τά φανάρια μέ τό χλωμό τους φῶς μάταια προσπαθοῦσαν νά φωτίσουν τήν προκυμαία καί τούς στενοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Ἐκεῖ τούς περίμεναν οἱ φυλακές καί τό “Πραιτώριο” τῶν Ἰησουιτῶν κατόλικων.

Ὁ Γολγοθᾶς ἄρχιζε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΖΙΣΚΟ

Ἐλάχιστοι ἦταν οἱ διαβάτες ἐκείνη τή νυχτερινή ὥρα στήν πόλη τοῦ Σάν Φραντζίσκο. Αὐτό δόλεψε βέβαια τοὺς Ἰσπανούς. Ὅσο λιγότεροι ἔδλεπαν τίς τρομοκρατικές τους ἐνέργειες, τόσο τό καλλίτερο. Ἐπειτα οἱ ἰθαγενεῖς, ὅπως συμπαθοῦσαν τοὺς Ἀλεούτους, ἴσως

ἀντιδροῦσαν ἐνοχλητικά γιά τούς στρατιωτικούς συνοδούς τους.

Σκληρά καί ρυθμικά ἀκούγονταν τά δῆματα τῶν στρατιωτῶν μέσα στή νυχτερινή ἡσυχία. Οἱ Ἀλεοῦτοι μας δεμένοι μεταξύ τους, ἀκολουθοῦσαν εἰρηνικά σάν “πρόδατα ἐπὶ σφαγὴν”. Γιατί τάχα ν’ ἀντισταθοῦν; Τή ζωὴ τους ἤξεραν ποιός τήν κυβερνᾷ. Πίσω ἀπ’ τούς ἀνθρώπους καί τά γεγονότα ὁ φωτισμένος νοῦς τους ἔβλεπε τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

“Οταν μπῆκαν μέσα στήν πόλη καί πλησίασαν, εἶδαν τό Διοικητήριο τῶν ἀποικιοκρατῶν μέ τόν βαρὺ ἐντυπωσιακὸ ρυθμὸ του, φωτισμένο ἀπὸ τά πολλά καί καλλιτεχνικά λαδοφάναρα πού ἦταν τοποθετημένα σέ διάφορα σημεῖα τοῦ κτιρίου. Ἦταν φανερό πὼς ὁ “καπιτάνο” καί τά μέλη τοῦ μεγάλου Συμβουλίου τῆς audiencia ἦταν ἐκεῖ. Περίμεναν ἀνήσυχoi τῇ στρατιωτικῇ ἀστυνομίᾳ νά φέρει τούς Ἀλεοῦτους καί νά μάθουν τί ἔγινε, γιατί φοβόνταν τὴν ἀντίδραση τῶν Ρώσων.

Τούς Μάρτυρες μόλις μπῆκαν στό Διοικητήριο, τούς ὁδήγησαν στὰ ὑπόγεια, ὅπου ἦταν οἱ φυλακές. Φυλακές ὑγρές καί σκοτεινές. Φυλακές μέ συνθῆκες ἀπάνθρωπες. Στὴν ἀρχὴ τούς ἔβαλαν ὅλους μαζί σ’ ἓνα μεγαλύτερο κελλί καί τούς ἄφησαν νηστικούς καί διψασμένους νά περάσουν τὴν πρώτη ἐκείνη νύχτα. Ἐκεῖ μέσα στό σκοτάδι πού τῷσπαγε πολὺ ἀχνὰ μία φτωχὴ ἀνταύγεια ἀπ’ τό λαδοφάναρο τῆς αὐλῆς πού φαινόταν ἀπὸ τό μικρὸ σιδερόφρακτο παράθυρο, τά δεκατέσσερα παλληκάρια τοῦ Χριστοῦ, σάν ἔμψυχα νυχτολούλουδα, ἔστειλαν τὴ λεπτὴ εὐωδία τῆς ἀγάπης τους στὸν Οὐράνιο Πατέρα διὰ μέσου τῆς Προσευχῆς. “Ὅσες ἀπλές προ-

σευχές τούς είχαν μάθει οἱ Ρῶσοι κληρικοί στήν πατρίδα τους, τίς εἶπαν ἐκεῖνο τό βράδυ, γονατιστοί, ὁ ἓνας δίπλα στόν ἄλλο.

Καί ἡ Χάρις ἦρθε! Δάκρυα χαρᾶς πλημμύρισαν τά μάτια τους γιατί τούς ἀξίωνε ὁ Χριστός νά πάθουν γιά Ἐκεῖνον. Ποιός θά τό πίστευε πῶς ἡ χαρά ἦρθε κι ἀντάμωσε τούς φτωχοῦς Ἀλεοῦτους μέσα στή σκοτεινή φυλακή τοῦ Ἰσπανικοῦ Διοικητηρίου; Δέν τήν ἐμπόδισαν οὔτε οἱ ἄγρυπνοι φρουροί, οὔτε τό σκότάδι, οὔτε ὁ πόνος ἀπό τά χτυπήματα τῶν σπαθιῶν πού δέχτηκαν κατὰ τή σύλληψή τους. Ἡ χαρά εἶναι Θεόσταλτο δῶρο καί οἱ παραληπτές ἐπιλέγονται ἀπό τόν Ἰδιο τόν Πανάγιο Δωρεοδότη.

“Οταν τελείωσαν τήν προσευχή, χαμηλόφωνα, γιά νά μήν πάρουν εἶδηση οἱ φρουροί, μίλησαν μεταξύ τους καί ἀλληλοενισχύθηκαν. Ὁ Πέτρος εἶπε τά πιό ὠραῖα λόγια:

- Ἀδέλφια μου, τούς εἶπε, ἡ ἐπιθυμία ὅλων μας ἦταν νά γυρίσουμε στήν πατρίδα μας.” Ἀν ὅμως ὁ Κύριος μᾶς καλέσει στή μεγάλη Πατρίδα τ’ Οὐρανοῦ, χαρά θά εἶναι γιά μᾶς μεγάλη.

Ἡ φωνή του σ’ αὐτό τό σημεῖο κόπηκε ἀπό τή συγκίνηση. Μετά ἀπό λίγο συνέχισε καί εἶπε:

- Πρέπει ὅμως νά μείνουμε πιστοί μέχρι τέλους. Καί γιά νά γίνει αὐτό χρειαζόμαστε δύναμη. Γι’ αὐτό ἄς μή σταματήσουμε τήν προσευχή καθόλου. “Ο,τι κι ἂν μᾶς κάνουν, ὅ,τι κι ἂν μᾶς ποῦν.

Στά λόγια αὐτά ὅλοι συμφώνησαν κουνώντας τό κεφάλι σιωπηλά, ἐνῶ τά μάτια τους μέσα στό μισοσκοτάδο ἔλαμπαν ἀπό ἱερό ἐνθουσιασμό.

Πόνος μαζί και χαρά. Ποιός θά τό πίστευε πώς συνταιριάζουν αὐτά τά δύο; Κι ὅμως τό βεβαιώνουν οἱ μυριάδες τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ αὐγή ὤρῃκε τοὺς ἥρωικούς Ἀλεοῦτους νά κοινοῦνται ἡσυχά σά μικρά παιδιά ἀκουμπισμένοι στοὺς τέτρινους τοίχους τῆς φυλακῆς. Ποιός ξέρει τί νά ὄνειρεύονταν ἐκεῖνο τό βράδυ... Ἰσως τά νησάκια τους, τοὺς δικούς τους, τά ὁμορφα δάση τους καί τίς πάλευκες χιονισμένες ἐκτάσεις μέ τό ἀπάτητο χιόνι. Ὅλα αὐτά ὅμως μέσα σέ μιά ὑπερκόσμια ἀτμόσφαιρα πού ἡ νοσταλγία ἐκλινε περισσότερο πρὸς αὐτήν παρά πρὸς τά γήινα.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἐκεῖνο τό βράδυ ἀνανέωσε μυστικά τίς ψυχές καί τά σώματα καί ὁ Μεγάλος Ἀθλοθέτης ἐτοίμασε τοὺς ἐκλεκτοὺς Του γιά τόν ἱερό ἀγῶνα τῆς Ὁμολογίας.

Μιά δέσμη ἀκτίνες πού μπόρεσε νά περάσει μέσα ἀπὸ τό καγκελόφρακτο παραθυράκι τῆς φυλακῆς, ἔπεσε ἑπάνω στά κλειστά μάτια τοῦ Πέτρου καί τόν ἔφερε στήν πραγματικότητα τῆς σπανιόλικης φυλακῆς. Ἀνασηκώθηκε, ἔκανε τό σταυρό του καί γύρισε καί κοίταξε τοὺς συντρόφους του πού ἀκόμη κοιμόνταν ἡσυχά. Τότε ἀκούμπησε τό κεφάλι του στά γόνατά του καί δάλθηκε νά προσεύχεται. Ζητοῦσε ἐνίσχυση ἀπὸ τό Θεό, γιατί, σάν συνετός πού ἦταν, γνώριζε τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία.

Ὅταν σέ λίγο ξύπνησαν καί οἱ ὑπόλοιποι, μόλις πού πρόλαβαν νά κάνουν τό σταυρό τους καί ν' ἀνταλλάξουν μερικές λέξεις, γιατί ἀκούστηκαν τά βαρειά θήματα τῶν φρουρῶν καί ὁ θόρυβος τῆς ἀμπάρας πού σήκωσαν γιά ν' ἀνοίξουν οἱ σιδερόπορτες τῆς φυλακῆς. Βια-

στικοί μπήκαν μέσα οί φρουροί καί μέ ἐνίσχυση καί ἄλλων στρατιωτῶν τούς ἔδγαλαν ἔξω μέ δάρδαρα σπρωξίματα. Σέ λίγο βρέθηκαν σέ μιὰ μεγάλη αἷθουσα μέ μακρόστενα παράθυρα πού ἔμοιαζε νά ναι αἷθουσα δικαστηρίου. Στούς τοίχους ὑπῆρχαν σκοτεινόχρωμα πορτραῖτα τῶν πρώτων Ἰσπανῶν κατακτητῶν καί τῶν Βασιλέων τῆς Ἰσπανίας. Ἐκεῖ δόθηκε ἡ πρώτη μάχη ἐνώπιον τοῦ Ἰσπανοῦ Διοικητοῦ.

- Εἶστε κατάσκοποι τῶν Ρώσων, ἐκτόξευσε τήν κατηγορία μέ μανία ὁ δημόσιος κατήγορος καί τά σκληρὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του σκλήρυναν ἀκόμη πιό πολύ.

- Εἴμαστε ἄθῳοι μετανάστες πού ἤρθαμε στά μέρη αὐτά νά ἐργαστοῦμε, ἀντεῖπε ὁ Ἀλεοῦτης ἀπ' τό Καζίμ.

Ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀπάντησή του ὁ κατήγορος συνέχισε ὑψώνοντας τό χέρι του:

- Κατηγορεῖσθε καί γιά κάτι ἄλλο. Ἐπανειλημμένως κρύβετε καταζητούμενους Ἰνδιάνους. Γιά ὅλα αὐτά καί κυρίως γιά ἀνυποταξία στούς νόμους τῆς Αὐτοκρατορίας, προτείνω θάνατο!

Ὁ Διοικητής ὅμως δέ φαινόταν καί τόσο πρόθυμος στήν πρόταση αὐτή. Προτιμοῦσε νά τούς στείλει γιά κατανγκαστικά ἔργα στά μεταλλεῖα, νά χουν κέρδος ἀπ' τή δουλειά τους, μιὰ πού ὁ Βασιλιάς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἰσπανίας συνέχεια γκρίνιαζε ἀπαιτώντας μεγαλύτερη παραγωγή πολυτίμων μετάλλων.

Ἐκείνη ἀκριδῶς τήν κρίσιμη στιγμή ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος καί οἱ φρουροί διάστηκαν ν' ἀνοίξουν δρόμο γιά νά περάσει ἕνας Παπικός ἐκκλησιαστικός ἀξιωματοῦχος, ἀρχηγός τοῦ περιδότης τάγματος τῶν

Ιησουιτών. Φοροῦσε ρᾶσα καφετιά καί κουκούλα πού κάλυπτε σχεδόν ὅλο τό πρόσωπό του. Ἡ μέση του ἦταν δεμένη μ' ἓνα σκοινί πού ἡ ἄκρη του κρεμόταν. “Ὅταν προχώρησε μέσ στήν αἴθουσα, ὁ “Καπιτάνο” σηκώθηκε γιά νά τόν ὑποδεχτεῖ. Ἐκεῖνος μέ ἐξεζητημένα μεγαλόπρεπο βῆμα πλησίασε καί δέχτηκε τίς βαθεῖες ὑποκλίσεις τοῦ Διοικητῆ.

Πίσω ἀπ' αὐτόν ἔρχονταν δύο συνοδοί του ντυμένοι μέ τόν ἴδιο τρόπο, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ χαιρέτησαν τό Διοικητή μέ μόνη τήν κλίση τοῦ κεφαλιοῦ, ἄφησαν νά μιλήσῃ ὁ πρῶτος. Ἐκεῖνοι ἄκουγαν, ἔχοντας τά χέρια τους χωμένα μέσα στά φαρδυά μανίκια τους.

Οἱ Ἀλεοῦτοι μας δέν εἶχαν ξαναδεῖ ἀπό τόσο κοντά Ἰησουίτες. Τούς κοίταζαν λοιπόν μέ ἀπορία νοιώθοντας συγχρόνως κάτι νά τούς ἀπωθεῖ ἀπ' αὐτούς. “Ὅταν ὁ ἀρχηγός τους ἔδγαλε τήν κουκούλα γιά νά μιλήσῃ, οἱ Ἀλεοῦτοι εἶδαν ἓνα πρόσωπο, τόσο σκληρό καί μοχθηρό πού κάθε ἄλλο παρὰ μποροῦσε κανεῖς νά πιστέψῃ πώς ἀνῆκε σέ ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

Μέ βλέμμα σκοτεινό κοίταξε τριγύρω καί στό τέλος τό κάρφωσε ἐπάνω στά δεκατέσσερα Ὁρθόδοξα παλληκάρια πού τά καθαρά καί φωτεινά πρόσωπά τους ἔλαμπαν σάν ἀστέρια. Τούς κοίταζε ἀρκετή ὥρα, ὅπως κοιτάζει τό φίδι τό θῦμα του καί δείχνοντάς τους μέ τό δάχτυλο, εἶπε στόν Καπιτάνο:

- Αὐτοί εἶναι δικοί μας! Γι' αὐτούς ἦρθα. Πρέπει νά δικαστοῦν ἀπό τό ἀνώτερο Δικαστήριο τοῦ Τάγματος, διότι ἐπανελημμένως ἐπρόσβαλαν τήν κατόλικη πίστη. Εἶναι δική μας ἀρμοδιότης καί ἔπρεπε νά τό γνωρίζετε, Καπιτάνο, πρόσθεσε ἐπιτιμητικά.

Ἐκεῖνος ἀκούγοντάς τον τραύλισε κάποια δικαιολογία, ἀλλά φαινόταν κι αὐτός φοβισμένος. Ἀπό αὐτά καταλάβαινε κανεῖς τί μεγάλο κῦρος εἶχε ὁ Ἱεροεξεταστής ἀνάμεσα στοὺς Σπανιόλους, ὥστε νά τόν φοβοῦνται ἀκόμη καί οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι. Πίσω του κρυβόταν “ὁ ἀλάνθαστος” Πάπας!

Τελικά ὁ Διοικητής ζητώντας συγνώμη, ὑπέγραψε ἓνα χαρτί μέ τό ὁποῖο παρέδιδε τοὺς Ἀλεοῦτους στοὺς Ἱησουίτες γιά τά περαιτέρω. Θά πήγαιναν ἀπό τόν “Ἀννα” στόν “Καϊάφα” .

Στό διάστημα πού γίνονταν αὐτά, ὁ Πέτρος δέν ἔπαυε νά προσεύχεται μυστικά, ἐνῶ συγχρόνως παρακολουθοῦσε κι αὐτά πού συνέβαιναν γύρω του. Ὅταν κατάλαβε πῶς θά τοὺς ἔπαιρναν οἱ καλόγεροι τοῦ Πάπα, βεβαιώθηκε πλέον πῶς ὁ ἀγῶνας τους θά ἦταν γιά τήν Πίστη. Ἐνεθάρρυνε χαμηλόφωνα τοὺς συντρόφους του καί ἀνανέωσαν τήν ἀπόφασή τους νά μείνουν σταθεροί ἀνταλλάσσοντας εὐγλωττα γρήγορα βλέμματα. Ὁ Ἱεροεξεταστής παραμερίζοντας τόν Καπιτάνο ἔδωσε ὁ ἴδιος ἐντολή στοὺς στρατιῶτες, λέγοντας:

- Πηγαίνετε τους στή Mission Dolores.

Ἀκούγοντας τή διαταγή, ὁ Κιχάλυ γύρισε καί εἶπε στόν Πέτρο:

- Ἀδελφέ, θά μᾶς πᾶνε στή σπανιόλικη Ἱεραποστολή. Νά δεῖς πού θά θελήσουν νά μᾶς κάνουν κατόλικους.

- Μή φοβᾶσαι, Κιχάλυ, ὁ Χριστός θά βοηθήσει, τοῦ ψιθύρισε ὁ Πέτρος ἐνθαρρυντικά καί πρίν προλάβει νά προσθέσει τίποτε ἄλλο, οἱ στρατιῶτες, ἐκτελώντας τήν ἐντολή τοῦ Ἱεροεξεταστῆ, τοὺς ἔσπρωξαν πρός τήν ἔξοδο.

Μετά από λίγο ή συνοδεία τῶν Μαρτύρων διέσχιζε τούς δρόμους τῆς πόλεως. "Αν καί οἱ κάτοικοι εἶχαν συνηθίσει πλέον τέτοιου εἶδους θεάματα, ἡ θέα τῶν δεκατεσσάρων αὐτῶν παλληκαριῶν, ἐδημιούργησε ἄλλη αἴσθηση.

"Ἦδη οἱ περισσότεροι εἶχαν πληροφορηθεῖ τή σύλληψή τους ἀπό τούς ἰθαγενεῖς πού τό χθεσινό μεσημέρι ψάρευαν μαζί τους. Κρυμμένοι στά βράχια τῆς ἀκτῆς, παρακολούθησαν ὅλα τά γεγονότα τῆς συλλήψεως καί τῆς κακοποιήσεώς τους.

Οἱ αἰχμάλωτοι αὐτοί δέν εἶχαν τήν ἐμφάνιση τῶν συνηθισμένων καταδίκων μέ τά ἐξαγριωμένα καί τρομαγμένα πρόσωπα. Αὐτοί φαίνονταν στά μάτια τους σάν ἄγγελοι. Κι ἔμειναν νά τούς κοιτοῦν μ' αἰσθήματα συμπάθειας καί ἀγάπης.

Μερικοί ἀπό τούς ἄνδρες μουρμούριζαν ἀγανακτισμένοι, ἀλλά τί μποροῦσαν νά κάνουν; "Αν ἀντιδροῦσαν θά εἶχαν τήν ἴδια τύχη. Κάποιος εἶπε:

- Δέν καταλαβαίνω τίποτε. Πῶς Χριστιανοί στέλνουν στή φυλακή Χριστιανούς; Πόσοι Χριστιανοί ὑπάρχουν; Ἀποροῦσε, μέ τό δίκιο του.

Τήν ἀπάντηση τήν ἔδωσε κάποιος ἡλικιωμένος ἰθαγενής πού πουλοῦσε φροῦτα στή γωνία τοῦ δρόμου καί ἔτυχε νά τόν ἀκούσει:

- Ὑπάρχουν μόνο δύο εἶδη Χριστιανῶν, συμπατριώτη. Οἱ ἀληθινοί καί οἱ ψεύτικοι. Τώρα, ἂν θέλεις νά τούς ξεχωρίσεις, κοίτα τίς πράξεις τους καί θά καταλάβεις... , εἶπε δείχνοντάς του μέ τό βλέμμα τούς Ἰσπανούς πού ἔσπρωχναν βάρβαρα τούς αἰχμάλωτους γιά νά προχωρήσουν πιό γρήγορα. Ὅποτε συνεννοήθηκαν πολύ καλά οἱ δύο τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΕΝΑΣ ΗΛΙΟΣ ΑΝΕΤΕΙΛΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ

Μεγαλόπρεπη ἦταν ἡ Μισσιοναρία σάν κτίριο ἱεροποστολικό, ἀλλά κάθε ἄλλο παρά βρισκόταν σέ σχέση μέ τό Χριστό.

Μέσα στά σιδερόφρακτα κελιά τῶν ὑπογείων της ἔγινε ἡ μεγάλη μάχη τοῦ σκότους μέ τό Φῶς, τῆς πλάνης μέ

τήν Ἀλήθεια. Καί, ὅπως πάντα, νίκησε ἡ Ἀλήθεια. Νίκησε ὁ Χριστός.

Μόλις δρέθηκαν τὰ γενναῖα παλληκάρια τῆς Ἀλάσκας μέσα σ' ἐκεῖνο τό περιβάλλον τῶν Ἰησουιτῶν, ἔνοιωσαν ψυχική δυσφορία παρ' ὅτι ἀπ' ὅπου πέρασαν στήν πορεία τους πρὸς τὴ φυλακὴ τὰ πάντα ἦταν ἐντυπωσιακά καὶ πολυτελῆ. Κρῦα ὅμως καὶ ἄψυχα σάν νεκροτομεῖο. Ἐλεπε ὁ Χριστός!

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ἰησουῖτες ἴσως πίστευαν πὼς εὐκόλα οἱ Ἀλεοῦτοι θὰ δέχονταν νὰ μποῦν στίς τάξεις τοῦ Καθολικισμοῦ. Πιθανόν βασίζονταν καὶ στὸν ἐντυπωσιασμό τῶν αἰχμαλώτων ἀπὸ τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν κτισμάτων τους, ἀπὸ τὸν πολυτελεῖ διάκοσμο τῶν χώρων καὶ τῶν παρεκκλησιῶν πού ἐπίτηδες τοὺς ἄφησαν νὰ δοῦν πρὶν τοὺς κατεβάσουν στίς φυλακές. Κυρίως ὅμως πίστευαν πὼς δέ θὰ εἶχαν τὴ δύναμη οἱ ἀπλοὶ Ἀλεοῦτοι νὰ ἀντισταθοῦν στίς ἀπειλές τους καὶ νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους. Γελάστηκαν ὅμως καὶ ταπεινώθηκαν. Στάθηκαν ἄφοβοι καὶ σταθεροὶ οἱ Μάρτυρες αὐτοὶ τοῦ Βορρᾶ. Ἀπαθεῖς κι ἀδιάφοροι γιὰ τὴν πολυτέλεια, ἀμετακίνητοι καὶ γεροὶ σάν τοὺς παράκτιους δράχους τῆς πατρίδας τους πού ἄντεχαν τὴν ὀρμὴ τοῦ ἀγριεμένου ὠκεανοῦ.

Παρουσία τοῦ μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ τοῦ Τάγματος Padre Abella τῆς Dolores Mission* καὶ ἀντιπροσώπων τῶν Ἰησουιτῶν, γρήγορα ἄρχισε ἡ ἐξέτασή τους. Τὴ συνομιλία ἄρχισε ὁ Ἱεροεξεταστής μέ τὴ βοήθεια ἐνός διερμηνέα πού μιλοῦσε ρωσικά:

- Ὁ “μεγάλος πατέρας” σᾶς συμβουλεύει γιὰ τό καλὸ σας νὰ γίνετε χριστιανοί, εἶπε ὁ διερμηνέας.

---

* Orthodox Life Ἰαν. - Φεβρ. 1981, ἀρθρο τῆς Marina D. Ilyin.

- Μά Χριστιανοί εἴμαστε, πῆρε τό λόγο ὁ Πέτρος κοιτώντας ἄφοβα τόν Ἱεροεξεταστή.

- Δέν εἶσατε, ἀντεῖπε ὀργισμένος ἐκεῖνος.

- Εἴμαστε, καί μάλιστα βαπτισμένοι ἀπό Ρώσους κληρικούς ἐπάνω στήν Ἀλάσκα, ἐπέμεινε ὁ Πέτρος καί ἔδγαλε ἀπό τό στήθος του κι ἔδειξε τό σταυρό του. Τό ἴδιο ἔκαναν καί οἱ ἄλλοι Ἀλεοῦτοι.

- Δέν εἴστε γνήσιοι Χριστιανοί, συνέχισε ὁ Ἱεροεξεταστής. Εἴσατε αἰρετικοί! Πρέπει νά ἔρθετε στή δική μας πίστη!

- Τί σημαίνει αἰρετικοί; ρώτησε ὁ Ἀλεοῦτης ἀπό τό Καζίμ.

- Αἰρετικοί εἶναι αὐτοί πού ἔχουν νοθεύσει τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου, ἀπάντησε ὁ Ἱεροεξεταστής μέ στόμφο.

- Καί ὅποιος ἀρνεῖται τήν Ἀλήθεια καί τήν Ἀγάπη εἶναι αἰρετικός; ξαναρώτησε δηθεν μέ ἀφέλεια ὁ πανέξυπνος Ἀλεοῦτης.

-Καί δέβαια, σχισματικέ, τοῦ πέταξε ὁ ἀξιωματοῦχος Ἱησουίτης ἐρεθισμένος ἀπό τό θάρρος του.

- Ἔ, τότε, ἐσεῖς εἴσατε αἰρετικοί! Καί τήν Ἀλήθεια ἀρνηθήκατε καί τήν Ἀγάπη! Βασανίζετε, καταπιέζετε, σκοτώνετε, καῖτε ἀθώους ἀνθρώπους στή φωτιά ἐν ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελίου πού λέει ἀγάπη ἀκόμη καί γιά τούς ἐχθρούς!

Στά λόγια αὐτά τοῦ τολμηροῦ Ἀλεοῦτη λές καί ἀπολιθώθηκαν ὅλοι. Ὁ δέ Ἱεροεξεταστής, γνήσιος πνευματικός ἀπόγονος τοῦ Καϊάφα, “ἔσχισε τά ἱμάτιά του” ἀπό ἀγανάκτηση.

- 'Ιεροσύλε! ἀνόσιε! φώναξε ἐκτός ἑαυτοῦ, χάνοντας τήν ὑποκριτική ἡρεμία πού εἶχε στήν ἀρχή. Στή φωτιά γιά νά ξεπλυθεῖ ἡ ἁμαρτία του, στή φωτιά! Βλέπετε πῶς τόν ἔχουν μάθει νά ὀμιλεῖ οἱ αἵρετικοί Ρῶσοι; 'Εσύ τί λές, νεαρέ; ρώτησε καρφώνοντας τό βλέμμα του ἐπάνω στόν Πέτρο.

- 'Η 'Αλήθεια δέν καίγεται, πάτερ! ἀπάντησε ἡρεμα ἐκεῖνος.

'Ακούγοντας αὐτά ὁ 'Ιεροεξεταστής ὀργίστηκε ἀκόμη περισσότερο, ἀλλά κατάφερε νά συγκρατηθεῖ, γιατί ἀνάμεσα στούς παρόντες 'Ιησουίτες ὑπῆρχαν καί νέοι πού φοβήθηκε τόν ἐπηρεασμό τους ἀπό τίς ἀλήθειες πού ἄκουγαν. "Αλλάξε λοιπόν ὕφος καί δάλθηκε νά διασώσει τήν κλονισμένη πλάνη πού ἀκολουθοῦσε, ἐπιτυγχάνοντας ὅμως τό ἀντίθετο.

- Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά προστατεύσουμε τήν 'Αλήθεια, ξεφώνισε διαψεύδοντας μέ τή μανία του τά λόγια του.

- Μά ἡ 'Αλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, πάτερ. "Ἐχει ὁ Θεός ἀνάγκη ἀπό τήν προστασία μας; Καί πῶς μπορεῖ νά ὑπηρετεῖ κανεῖς τό Θεό πού εἶναι ἡ 'Αγάπη μέ τό μῖσος; 'Εμεῖς διδαχτήκαμε νά ὑπηρετοῦμε τήν 'Αγάπη μέ ἀγάπη, γι'αὐτό δέν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε τήν πίστη μας, ἀπάντησε μέ ἡρεμη γενναιότητα ὁ Πέτρος.

- 'Ο σκοπός ἀγιάζει τά μέσα, τέκνα μου, εἶπε τότε ὁ 'Ιεροεξεταστής, διακηρύσσοντας τό φοβερό δόγμα τῆς πλάνης τους. Καί ὑποκρινόμενος τό στοργικό πατέρα, πρόσθεσε:

- Σᾶς συγχαίρω πού εἶστε τόσο ἀφοσιωμένοι στήν πίστη σας. 'Επειδή ὅμως εἶναι λανθασμένη, θά πρέπει νά ἔρθετε στήν κατόλικη πίστη. "Αν δεχθεῖτε, θᾶχετε ἓνα

σπουδαῖο μέλλον. Θά σᾶς κάνουμε Ἱεραποστόλους σ' ὅλη τή νότια Ἀμερική!

- Καί τί θά διδάσκουμε τούς λαούς; ρώτησε ὁ Πέτρος.

- Τυφλή ὑπακοή στόν Ποντίφηκα καί ἀφοσίωση σέ ὅ,τι διδάσκει.

- Ἐμεῖς διδαχτήκαμε ὑπακοή στό Χριστό καί σ' ὅ,τι Ἐκεῖνος διδάσκει. Εἴμαστε Ὁρθόδοξοι! Δέν πρόκειται ν' ἀλλάξουμε τήν Πίστη μας, εἶπε γιά δεύτερη φορά ὁ Πέτρος.

- Δέ θέλεις λοιπόν νά γίνεις Ἱεραπόστολος τοῦ Χριστοῦ; Θέλεις νά πεθάνεις μέ φρικτά βασανιστήρια;

- Ἡ μεγαλύτερη ἱεραποστολή εἶναι νά πεθάνεις γιά τήν Ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Πέτρος γιά λογαριασμό ὅλων.

- Ἔ, λοιπόν, θά πεθάνεις! Καί σύ καί οἱ ὑπόλοιποι. Πλανεμένοι! ὑπηρέτες τῶν Ρώσων! ἐχθροί τῆς Ἰσπανικῆς Αὐτοκρατορίας, ξέσπασε καί περιέλουσε μέ ὕδρεις τούς Μάρτυρες ὁ Padre Abella. Ἐπειτα διέταξε νά τούς βάλουν δύο-δύο σέ κάθε κελλί καί πρόσθεσε:

- Ἄν μέχρι τό βράδυ δέν ἔρθετε στήν Κατόλικη πίστη, σᾶς περιμένουν βασανιστήρια καί ὁ θάνατος. Καί ἄς ἔρθουν τ' ἀφεντικά σας νά μᾶς ζητήσουν τό λόγο, εἶπε ὑπονοώντας τούς Ρώσους, κι ἀπομακρύνθηκε συγχισμένος ἀκόμη ἀπό τίς ἀλήθειες πού ἄκουσε, μαζί μέ ὅλη τήν κουκουλοφορεμένη συνοδεία του.

***

“Όταν ἔμειναν μόνοι τους οἱ Μάρτυρες, ἀνέπνευσαν μέ ἀνακούφιση καί μπόρεσαν ν’ ἀνασυντάξουν τίς δυνάμεις τους.

Τόν Πέτρο τόν ἔκλεισαν στό ἴδιο κελλί μέ τό νεαρό φίλο του, τόν Κιχάλυ, ὁ ὁποῖος κρυφά τόν θαύμαζε καί προσπαθοῦσε νά μιμηθεῖ τίς ἀρετές του.

Κάθισαν δίπλα-δίπλα μέσα στό μισοσκόταδο, ἐπάνω σέ κάποιες παλιοσανίδες πού ἦταν ριγμένες στό χωμάτινο δάπεδο, ἀνατριχιάζοντας ἀπό τήν ὑγρασία τοῦ περιβάλλοντος.

Σέ λίγο στ’ αὐτιά τους ἔφθασαν πολυφωνικές ὕμνωδίες. οἱ Ἰησουίτες ἔψελναν σ’ ἓνα ἀπό τά παρεκκλήσιά τους, μπροστά στά ὁλόσωμα ἀγάλματα τῶν ἁγίων τους! Ὁ Πέτρος, ἀκούγοντάς τους δάκρυσε. Ὁ φίλος του τό ἀντιλήφθηκε παρ’ ὅλο πού τό φῶς ἦταν λιγοστό καί δειλά τόν ρώτησε:

- Γιατί κλαῖς, Πέτρο; Πιστεύεις πῶς θά μᾶς σκοτώσουν;

- Δέν κλαίω γιά μᾶς, Κιχάλυ. Γιά μᾶς χαίρομαι. Τιμὴ μᾶς κάνει ὁ Κύριός μας νά πάθουμε γιά Ἐκεῖνον. Γι’ αὐτές τίς ψυχές κλαίω πού ψάλλουν τώρα στό Χριστό κι ὅμως, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, βρίσκονται τόσο μακριά Του!

Μετά ἀπ’ αὐτή τή συνομιλία, ἀκολούθησε μακρὰ σιωπή. Ἦταν φανερό πῶς καί οἱ δύο βυθίστηκαν στήν Προσευχή.

Πλησίαζε ἀπόγευμα, ὅταν τούς πέταξαν δύο ξεροκόμματα ψωμί μέσα σ’ ἓνα πανάθλιο τσίγκινο πιάτο καί λίγο νερό σ’ ἓνα μισοσπασμένο πήλινο δοχεῖο. Ὁ Κιχάλυ τά πῆρε καί τᾶφερε κοντά στόν Πέτρο.

- Πέτρο, φάε λίγο ψωμί. Δύο ημέρες είμαστε νηστικοί, τοῦ εἶπε παρακλητικά.

- Φάε ἐσύ, ἀδελφέ μου, ἐγὼ δέ θέλω.

- Γιατί, Πέτρο; ρώτησε στενοχωρημένος ἐκεῖνος.

Ὁ Πέτρος ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ. Τοῦ εἶπε μόνο:

- Ἐμένα δέ μοῦ χρειάζεται φαγητό, καλέ μου φίλε. Ἐσύ φάε, γιατί θάχεις ἀγῶνα μπροστά σου. Θά σέ βοηθήσῃ ὁμως ὁ Θεός. Μή φοβηθεῖς ποτέ.

Καί ἐνῶ ὁ φίλος του τόν κοιτοῦσε μέ ἀπορία, ἄλλαξε συζήτηση ζητώντας του λίγο νερό. Ἐκεῖνος τοῦ ἔφερε κοντά τό δοχεῖο καί ὁ Πέτρος ἤπιε μερικές γουλιές δοξάζοντας τό Θεό. Μετά σιώπησαν γιά ἀρκετή ὥρα. Ὁ νεαρός Ἀλεούτης δίσταζε νά διακόψῃ τή σιωπή αὐτή. Καταλάβαινε πῶς ὁ φίλος του προσευχόταν μυστικά. Τελικά ἀποφάσισε νά τοῦ μιλήσῃ. Εἶχε πιά νυχτώσῃ γιά τά καλά. Εὐτυχῶς ἀπό λαδοφάναρα τοῦ διαδρόμου τῆς φυλακῆς, ἔμπαινε λίγο φῶς ἀπό τό μικρό παραθυράκι τῆς πόρτας καί ἔσπαγε τό σκοτάδι τοῦ κελλιού.

- Πέτρο! τόν σιγοφώναξε.

- Ναί, ἀδελφέ μου!

- Λές νά μᾶς σκοτώσουν; ρώτησε μέ κάποια ἀγωνία.

Ὁ Πέτρος τόν καθησύχασε, ἀκουμπώντας τό χέρι του στόν ὦμο του.

- Μή φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε. Δέν ἔχομε τίποτε ἐμεῖς νά φοβηθοῦμε. Μᾶς περιμένει τό μεγάλο πανηγύρι τ' οὐρανοῦ. Κι ἂν μᾶς σκοτώσουν, τί μ' αὐτό; Δέ θυμᾶσαι τί ἔχει πει ὁ Χριστός μας; Νά μή φοβόμαστε αὐτούς πού μόνο τό σῶμα μας μποροῦν νά θανατώσουν. Ὅμως, μή στενοχωριέσαι, πρόσθεσε στοργικά. Ἐσύ θά ζήσεις πολλά

χρόνια ακόμη και την πατρίδα θά την ξαναδείς. Μόνο πού θά χρειαστεί νά κάνεις ύπομονή.

Τά λόγια του τά πίστεψε άμέσως ό Κιχάλυ. "Ήξερε πώς ό Πέτρος όταν προσευχόταν, μιλούσε πραγματικά μέ τό Χριστό. "Όμως θέλησε νά μάθει και γιά εκείνον. Γι' αυτό τόν ρώτησε:

- Κι έσύ, Πέτρο;

- "Ό κάθε άνθρωπος έχει τό δικό του δρόμο, άδελφέ μου, τοῦ άπάντησε άόριστα γιά νά μήν τόν λυπήσει. "Έλα όμως νά προσευχηθοῦμε γιά νά μᾶς δώσει δύναμη ό Κύριος νά μείνουμε πιστοί μέχρι τέλους, τόν προέτρεψε.

Και στά υπόλοιπα κελλιά οί "Αλεοῦτοι έτοιμάζονταν μέ προσευχή γιά τό μεγάλο άγώνα πού έβλεπαν νά έρχεται. Τώρα πιά είχε φανεϊ καθαρά ή αλήθεια. "Η καταδίωξή τους και ή σύλληψή τους έγινε όχι τόσο γιά πολιτικούς λόγους, αυτό ήταν πρόφαση. "Ό κύριος λόγος ήταν τό ότι ήταν "Ορθόδοξοι. Γι' αυτό άκριβώς και την υπόθεση ανέλαβαν όχι οί πολιτικές άρχές, αλλά οί "Ιησουίτες και ή "Ιερά "Εξέταση.

***

"Αργά τό βράδυ άκούστηκαν βαρειά θήματα έξω από τά κελλιά. Μαζί συνομιλίες και τό φως δυνάμωσε. "Ερχονταν οί άνθρωποι τοῦ σκότους μέ δάδες και λαμπάδες. Κάπως έτσι είχαν πάει κάποτε και στόν κήπο της Γεθσημανή γιά τόν Κύριο. Είναι παρατηρημένο πώς όλοι αυτοί πού μισοῦν τό φως τοῦ Θεοῦ, τά έργα τους προτιμοῦν νά τά κάνουν τόν καιρό της νύχτας.

Τή συνοδεία πού έρχόταν πρὸς τούς Μάρτυρες της "Αλάσκας, την αποτελοῦσαν μία ομάδα μισθοφόρων στρατιωτῶν πού έκτελοῦσαν και χρέη δημίων, μερικά

στελέχη από τό συμβούλιο τῶν Ἰησουιτῶν καί ὁ Ἱεροεξεταστής Padre Abella τῆς Dolores Mission. Τό φανατισμένο αὐτό γεράκι πῆγαινε φορτωμένο μῖσος ἐναντίον τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ φρουροί τῶν φυλακῶν ἄνοιξαν τά κελλιά καί οἱ μισθοφόροι ἔβγαλαν ἔξω δάρβαρα τά δεκατέσσερα παλληκάρια, ἅν καί δέν ἔφεραν καμμιά ἀντίσταση. Ὅταν ἀκούστηκαν τά δῆματα καί ἡ φασαρία στό κελλί τοῦ Πέτρου πού ἦταν τό τελευταῖο στή σειρά, ὁ Πέτρος σήκωσε τό χέρι του κι ἔκανε τό σταυρό του. Μετά τό ἀκούμπησε στόν ὦμο τοῦ φίλου του καί τοῦ εἶπε ἥρεμα:

- Κιχάλυ, ὁ Χριστός μας ἄς ἐνισχύσει ὅλους μας. Δέ γνωρίζουμε τί θά συμβεῖ. Ἄν φύγω γιά τόν οὐρανό, ὅταν πᾶς στήν πατρίδα νά πεῖς στή μητέρα μου νά μή λυπᾶται γιατί θ' ἀνταμώσουμε πάλι κοντά στό Χριστό.

Ὁ Κιχάλυ οὔτε πού πρόλαβε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ πόρτα ἄνοιξε μέ πάταγο καί χέρια δάρβαρα τούς ἔσυραν ἔξω βίαια. Ἀπ' ἐκεῖ τούς ὀδήγησαν γιά νά τούς τρομοκρατήσουν στήν αἴθουσα τῶν ἀνακρίσεων. Ἐκεῖ εἶδαν τά ὄργανα τῶν βασανιστηρίων μέ τά ὁποῖα βασάνιζαν ὅσους θεωροῦσαν αἰρετικούς καί ἰθαγενεῖς πού δέ δέχονταν νά γίνουν Καθολικοί.

Οἱ Μάρτυρες ἐρρίγησαν. Ὁχι ὅμως ἀπό φόβο. Ἦδη ὁ Κύριος τούς εἶχε βάλῃ στήν περιοχή τῆς Χάριτος. Ἐκεῖ πού ὁ ἄνθρωπος ξεπερνᾷ τόν ἑαυτό του. Δέ μποροῦσαν νά πιστέψουν πῶς ἄνθρωποι πού ἔλεγαν πῶς εἶναι Χριστιανοί, εἶχαν φτιάξει ἐργαστήρι τοῦ μίσους γιά νά βασανίζουν τούς συνανθρώπους τους. Ἀντάλλαξαν μιά γρήγορη ματιά πού ἔλεγε ὅλα αὐτά πού ἔνοιωθαν. Ναί, τώρα πιά ἦταν ἐντελῶς βέβαιοι πῶς αὐτοί οἱ

άνθρωποι δέν είχαν καμιά σχέση μέ τό Χριστό. Τόν δέ Padre Abella καί κάθε ὅμοιό του - διότι είχαν ιδρύσει Missions (Ίεραποστολικά κέντρα) σέ πολλά μέρη - δέν τούς ὠφελοῦσε καθόλου ἡ μεγαλοπρεπής καστόρινη μπέρτα τους, οὔτε καί ἡ Σύνοψη πού κρατοῦσαν καί περιέφεραν ἐπιδεικτικά στά χέρια τους. Ἐνῶ στήν ἀρχή τοῦ προσηλυτισμοῦ ἦταν γλυκεῖς στούς τρόπους, ἄν ἔδρισκαν ἀντίσταση ἢ διαφωνία, μετατρέπονταν ἀμέσως σέ ἄσπλαγχνους δημίους.*

Οἱ ἰθαγενεῖς είχαν πικρή ἐμπειρία ἀπό τήν τακτική τους. Πόση ἀντίθεση στ' ἀλήθεια μέ τήν Ὁρθόδοξη Ίεραποστολή πού είχαν δεχθεῖ οἱ Ἀλεοῦτοι! Τήν Ίεραποστολή τῆς Ἀλήθειας, τῆς Ἀγάπης καί τῆς Ἐλευθερίας. Καί είχαν ζήσει ἀπό κοντά τό “πιστεῦω” τῶν Ὁρθόδοξων κληρικῶν Ίεραποστόλων πού ἦταν τό ἑξῆς:

“ Ἀγίαζε τόν ἑαυτό σου καί τότε θάχεις ἀγαθή ἐπίδραση στό περιβάλλον σου μέ τή χάρη πού θά δώσει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός”.

Ἀρχισε λοιπόν ὁ Ίεροεξεταστής τῆς Mission Dolores ἀμέσως τίς ἀπειλές δείχνοντας τά ὄργανα τοῦ βασανισμοῦ:

- Τά βλέπετε ὅλα αὐτά; εἶπε. Εἶναι γιά σᾶς τούς σχισματικούς. Ἄν δέν ἀφήσετε τήν πλάνη σας θά τά δοκιμάσετε!

Κανείς δέν ἀπάντησε. Ἡ σιωπή αὐτή ὅμως ἦταν πιό εὐγλωττη ἀπό ὅποιαδήποτε ἀπάντηση. “Ἐσύ πλανᾶσαι, δυστυχισμένε, πού πίστεψες στή δία καί στό μίσος”, ἔλεγε τό ἥρεμο βλέμμα τῶν Ἀλεοῦτων. Πορωμένος ὅμως ὁ Abella καθῶς ἦταν, συνέχισε:

---

* Marina D. Ilyin, The Historikal Background of the Martyrdom of ST. PETER THE ALEUT.

- Σᾶς ἀφήσαμε ὅλη τήν ἡμέρα σήμερα γιά νά σκεφθεῖτε τό συμφέρον σας καί νά ἀσπασθεῖτε τήν Κατόλικη πίστη. Ἡ προθεσμία τελείωσε ἀπόψε. Θά ἀπαντήσετε ἕνας- ἕνας. Λέγε ἐσύ πρῶτος, ἀπευθύνθηκε στόν Πέτρο.

- Θά μείνω Χριστιανός! Δέν ἀλλάζω τήν Πίστη μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἡρεμα ἀλλά σταθερά.

Ἄλλες δεκατρεῖς φορές ἀκούστηκε ἡ ἴδια ἀπάντηση: "Εἶμαι Χριστιανός, δέν ἀλλάζω τήν Πίστη μου. Θά μείνω Ὁρθόδοξος" .

Σατανικό πείσμα γέμισε τίς ψυχές τῶν Ἰησουιτῶν.

- Θά πεθάνετε ὅλοι! οὐρλιαξε ὁ Ἱεροεξεταστής. Ἦρθε ἡ ὥρα νά πληρώσετε τήν ἀμετανοησία σας. Στρατιῶτες! Πάρτε αὐτόν καί δέστε τον στήν τράπεζα, εἶπε κι ἔδειξε τόν Πέτρο διαλέγοντάς τον πρῶτον.

Πρῶτος στήν ἀρετή, πρῶτος στή σύνεση, πρῶτος στό Μαρτύριο. Ὁ Κύριος τοῦ παραχώρησε τά πρωτεῖα!

Χωρίς καθυστέρηση, τέσσερις ρωμαεῖοι στρατιῶτες τόν ἔδεσαν ἐπάνω σ' ἕναν πέτρινο πάγκο καί οἱ δῆμιοι πλησίασαν. Ὁ Ἅγιος ἔκλεισε τά μάτια καί προσευχόταν. Ὁ Κιχάλυ ἔκανε τό ἴδιο, ἀλλά ὅταν εἶδε καί πῆραν τόν Πέτρο τά μάτια του ἄρχισαν νά τρέχουν ἀφθονα δάκρυα. Τόν εἶδαν οἱ Ἰησουῖτες; Τό πιθανώτερο εἶναι αὐτό, γιατί ἐνῶ ὅλους τούς ἄλλους τούς ἔσπρωξαν πρὸς τόν προθάλαμο, τόν Κιχάλυ, ἀφοῦ τόν ἔδεσαν, τόν ἄφησαν νά παρακολουθήσει ἀπό κοντά τό μαρτύριο τοῦ Πέτρου. Ἦλπιζαν πῶς αὐτοί οἱ δύο, σάν νεώτεροι πού ἦταν, θά λύγιζαν εἴτε ἀπό τό σωματικό, εἴτε ἀπό τόν ψυχικό πόνο. Τίς ἁμαρτωλές αὐτές ἐλπίδες τους ὅμως τίς διέψευσε ὁ Κύριος.

Ὁ γενναῖος Πέτρος μέ τή Χάρη τοῦ Χριστοῦ πρόσφε-
ρε τόν ἑαυτό του κυριολεκτικά “ἱερόν σφάγιον” γιά τήν
ἀγάπη τοῦ Κυρίου του. Κάθε φορά πού ἀπαντοῦσε
“εἶμαι Χριστιανός, δέν ἀλλάζω τήν Πίστη μου” μέ ἀφά-
νταστη σκληρότητα καί μέ διαταγή τοῦ Ἱεροεξεταστοῦ,
ἔκοδαν τίς ἀρθρώσεις του βαθμηδόν ἀρχίζοντας ἀπό τά
δάχτυλα τῶν ποδιῶν, προχωρώντας στά δάχτυλα τῶν
χεριῶν καί καταλήγοντας στήν τελεία ἀποκοπή τους.*
Τελικά τόν χτύπησαν μέ μαχαίρι καί στά σπλάγχνα!

Ἡ Χάρη τοῦ Χριστοῦ ἔλουζε τόν Μάρτυρα. Ὁ θεῖος
Πέτρος, τό καύχημα τῶν Ἀλεούτων, σήκωσε ἐπάνω
στήν καρδιά του τό φρικτό πόνο τῶν πρώτων στιγμῶν.
Γρήγορα ὅμως ὁ Κύριος, ὅπως καί σ' ὅλους τούς Μάρ-
τυρες, γλύκανε τούς πόνους του, τόν ἐνίσχυσε, τόν “μέ-
θυσε” μέ τήν ἀνταπόδοση τῆς Θείας ἀγάπης Του καί
τόν ἀνέδειξε νικητή, ἐνῶ τό ἀγνό αἷμα του ἔδαφε τό πέ-
τρινο τραπέζι καί ἔρρεε σέ αὐλάκια στίς φαγωμένες
πλάκες τῆς φρικτῆς φυλακῆς.

Ὅλοι οἱ Ἀλεοῦτοι προσεύχονταν δακρυσμένοι τήν
ᾠρα τῆς μεγάλης αὐτῆς θυσίας καί παρακαλοῦσαν τόν
Κύριο νά τόν ἐνισχύσει, ἐνῶ στήν ψυχή τους εἶχε γίνει
ἀτσάλινη ἡ ἀπόφαση νά τόν μιμηθοῦν. Κατά προαίρεση
ἦταν ὅλοι Μάρτυρες!

Ὁ Κιχάλυ, ὁ κυρίως αὐτόπτης μάρτυς τοῦ φρικτοῦ
μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου, ἔζησε κι αὐτός ἕνα ψυχικό μαρ-
τύριο. Κι ἐκεῖνος ἐνισχύθηκε ἀπό τόν Κύριο, ἀλλιῶς
ἀπό τόν ψυχικό πόνο θά μπορούσε καί νά πεθάνει βλέ-
ποντας τόν ἀγαπημένο φίλο κι ἀδελφό του Πέτρο νά τε-

---

* Portraits of Americann Saints “Kychaly’s Eyewitness Account”
Compiled by George A. Gray and Jan. V. Bear, σελ. 44.

μαχίζεται μπροστά του από τούς πορωμένους δημίους του.

Αυτή ή φοβερή διαδικασία κράτησε μέχρι τό ξημέρωμα. Τό γλυκόφεγγο άστέρι τής 'Αλάσκας, όταν ήρθε τό λυκανγές άρχισε νά σδύνει.....

Ή αίμορραγία ήταν άκατάσχετη. Τό άγνό νεανικό πρόσωπο τοῦ 'Αγίου άρχισε νά γίνεται λευκό σάν τό χιόνι τής Πατρίδας του. Μέ τά μαλλάκια του κολημένα στό φωτεινό μέτωπό του, τό ιδρωμένο άπό τόν υπεράνθρωπο άγῶνα του, καί τά βλέφαρα μισόκλειστα πλέον άπό τήν έξάντληση, ζοῦσε τίς τελευταῖες του στιγμές σ' αὐτόν τόν κόσμο πού τόσο τόν πόνεσε, αλλά καί πού τοῦ έγινε λαμπρή προοπτική γιά τήν αἰωνιότητα.

Σέ λίγο παράδωσε τήν ὡραία ψυχή του στά χέρια τοῦ Κυρίου του...

Ή Κιχάλυ, όταν εἶδε τό ήρωικό τέλος τοῦ ἀγαπημένου του φίλου, λουσμένος στόν ιδρωτα καί στά δάκρυα άπό τό ψυχικό μαρτύριο πού ἔζησε καί μή μπορώντας νά τόν πλησιάσει, γιατί ήταν δεμένος, ἔδγαλε κραυγή πόνου καί θριάμβου μαζί τόσο δυνατή πού συγκλόνισε τή φυλακή τής mission Dolores. Συγχρόνως ἔπese στά γόνατα καί φιλοῦσε τίς αίματοδαμμένες πλάκες, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἀπειλητική παρουσία τῶν Ἰσπανῶν. Ἐκείνη τή στιγμή φώναξε τήν πρώτη προσευχή δακρύων καί ἀγάπης στόν ἅγιο Νεομάρτυρα Πέτρο λέγοντας:

- "Αγιε Πέτρο, ἀδελφέ μου, μίλησε στό Χριστό καί γιά μάς...

Ξημέρωνε ή 8η Σεπτεμβρίου 1815, Ἑορτή τοῦ Γενεθλίου τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετά τό μαρτυρικό θάνατο τοῦ ἁγίου Πέτρου, εἶχαν προγραμματίσει τό βασανισμό καί τή θανάτωση καί τῶν ὑπολοίπων Ἀλεούτων, μέ πρῶτο θῦμα τόν Κιχάλυ.

Ὅμως τά πράγματα ἄλλαξαν γιατί ξαφνικά ἦρθε ἄνωτερη διαταγή οἱ αἰχμάλωτοι νά ὀδηγηθοῦν μέ φρουρά στό Μοντερέυ. Ἐκεῖ ὑπῆρχαν μεταλλεῖα καί ὀρυχεῖα, ὅπου οἱ ἥρωικοί Ἀλεοῦτοι θά ζοῦσαν τό ἀργό μαρτύριο τῆς καταναγκαστικῆς ἐργασίας. Οἱ Ρῶσοι, μαζί καί ὁ πλοίαρχος Ταρασώβ, μετά ἀπό ἀρκετοὺς μῆνες ἀπελευθερώθηκαν. Ὁ Κιχάλυ ἀργότερα κατάφερε καί δραπετεύσε.

Ὁ πρῶτος στόν ὁποῖο μίλησε γιά τά γεγονότα τῆς αἰχμαλωσίας του καί τό μαρτυρικό θάνατο τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Πέτρου, ἦταν ὁ Διοικητής τοῦ Φρουρίου Ρῶς, Κουσώβ (Kushov). Ὅταν τό 1819 κατάφερε τελικά νά ἐπιστρέψει πίσω στήν πατρίδα του τήν Ἀλάσκα ὁ Κιχάλυ, διηγήθηκε τό μαρτύριο τοῦ Ἀγίου Πέτρου καί στό Διοικητή τῆς Ρωσικῆς ἀποικίας Ἰβάν Γιαννόφσκυ, μαθητή τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἐκεῖνος μέ τή σειρά του, ἀφοῦ ἔκανε ἀναφορά στήν Πετρούπολη, ἐνημέρωσε τόν ἅγιο Γερμανό, ὁ ὁποῖος τότε βρισκόταν στόν ἅγιο Παῦλο τοῦ Κόντιακ. Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἅγιος τό γεγονός, συγκινημένος ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἦταν οἱ

εἰκόνες καί ἀνέπεμψε κι ἐκεῖνος προσευχή πρὸς τὸν ἑνδοξο Νεομάρτυρα τῆς Ἀλάσκας λέγοντας:

-- "Ἄγιε Νεομάρτυς Πέτρε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Τῇ συζήτησιν αὐτῇ ποῦ εἶχε ὁ Γιαννόφσκυ μέ τὸν Ἅγιο Γερμανὸ τῇ διέσωσε σ' ἓνα γράμμα του πρὸς τὸν Ἡγούμενο Δαμασκηνοῦ τῆς Μονῆς Βαλαάμ στὴ Ρωσικὴ Φιλανδία, μέ ἡμερομηνία 22 Νοεμβρίου 1865.*

Ὁ Κιχάλυ, ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Πατρίδα τους, δέν ἔπαψε ποτέ νά μιλάει γιά τὸν Ἅγιο Πέτρο καί τό μαρτύριό του. Ἐγινε ἓνας Ἱεραπόστολος γιά τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τὴν τιμὴ τοῦ Ἁγίου, ἡ θυσία τοῦ ὁποίου στερέωσε τοὺς Ἀλεούτους ἀκόμη περισσότερο στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη.

Ἀργότερα ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν ἀνήγειρε ἱερούς Ναοὺς πρὸς τιμὴν του καί στὴν Ἀλάσκα καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τὸν ἐορτάζουν στίς 17 Μαΐου.

Τό ἱερό λείψανο τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Πέτρου δέν εἶναι γνωστό ποῦ ἐνταφιάστηκε ἀπὸ τοὺς δημίους του. Μερικοὶ ὑποθέτουν πῶς τὸν ἐνταφίασαν βιαστικά στό κοιμητήριό τῆς Mission Dolores καί ἄλλοι σέ ὁμαδικό τάφο Ἰνδιάνων. Πιθανώτερο φαίνεται τό δεύτερο.

Χωρὶς τιμές ἐνταφιάστηκε ὁ ἑνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ. Μοναδικό ἀνθρώπινο συντρόφευμα τὰ δάκρυα τῶν συντρόφων του μέσα στὴ φυλακὴ τῶν Ἰησουιτῶν, ὅταν παρέδωσε τό φωτεινὸ του πνεῦμα στὰ Πανάγια χέρια τοῦ "Ζῶντος Θεοῦ".

---

* Portraits of American Saints (George A. Gray ad Jan V. Bear) σελ. 44.

Ἐναμφίβολα ὅμως ὁ Οὐράνιος κόσμος, ἡ θριαμβεύουσα τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μαζί μέ τίς Ἀγγελικές Δυνάμεις ἀναπλήρωσαν πλουσιοπάροχα τήν τιμή καί τή δόξα πού τοῦ ἄξιζαν. Ἀλλά καί ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν, ὅσων τόν γνώρισαν καί ὅσων θά τόν γνωρίσουν στό μέλλον, ἀνεμπόδιστη ἀπό τό χρόνο, τόν τόπο, τό ἄγνωστο, μέ τίς αἰώνιες θεόσδοτες δυνατότητές της μπορεῖ νά βρῖσκει καί ν' ἀσπάζεται τιμητικά ἀλλά καί ἀγαπητικά τό πολύπαθο ἱερό του λείψανο. Μπορεῖ νά βρῖσκει καί νά συναντᾷ μέσα στή Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μέσα στή Χάρη τῆς Προσευχῆς, τόν ἴδιο τόν Ἅγιο καί νά ζητάει τίς φιλάδελφες πρεσβεῖες του “πρός σωτηρίαν καί θεῖαν εὐαρέστησιν” .

Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΤΩ ΤΡΙΑΔΙΚΩ ΘΕΩ
ΔΟΞΑ, ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ
ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΑΜΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- George A. Gray and Jean V. Bear “Portraits of Amerikan Saints” Έκδοσις 1994, Los Angeles, Kalifornia.
- Περιοδικό “The Orthodox Word” June-Jully 1967, σελ. 110-112
- Περιοδικό “The Orthodox Word” Jan-Febr. 1981 “The Historikal Background of the Martyrdom of St. PETER THE ALEUT (by Marina D. Ilyin).
- Μεγάλη Έλληνική Έγκυκλοπαίδεια Παύλου Δρανδάκη, τόμος Δ', λήμα Άμερική (Ίστορία).
- Χώρες καί Λαοί, (Έκδόσεις Δομικής), τόμος 5, Άρκτική, σελ. 59.
- Θρησκευτική καί Ήθική Έγκυκλοπαίδεια, τόμος 2, (λήμα Άλάσκα), άρθρο Σεβασμιωτάτου Άναστ. Γιαννουλάτου.
- Ίννοκέντιος Βενιαμίνωφ, Ίεραπόστολος τής Άλάσκας, Μετάφρασις Άργυρῶς Παπαστεργίου, Άθήναι 1976.

***

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΛΕΟΥΤΟΥ 5

ΠΡΟΛΟΓΟΣ 7

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ 9

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΗ ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ 19

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΝΟΤΟ 29

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΘΥΣΙΑ 39

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΖΙΣΚΟ 48

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄

ΕΝΑΣ ΗΛΙΟΣ ΑΝΕΤΕΙΛΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ 56

ΕΠΙΛΟΓΟΣ 69

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 77

